

வேதியரோழக்கம்.

க. அதிகாரம்.

(வேதியர் தொழில்: எவர்க்கும் பொதுத் தொழில்)

The duty of Catechists is common to all.

பொது அதிகாரத்திற் சொன்னதைக் கேட்டவரே இந்தத் தேவதொழிலின் மாட்டினை அறிந்த தன்மையில் ஞானகாமமாகப் பட்டிகைச் சொன்ன தொழிலைச் செய்யத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களைப் பாக்கியவர்கள், எவர்க்கு அந்தர்ப்புப் பெறுபெற்றவர்களுக்கெல்லாம் மனதில் வருத்தி கிற்பார்க்காவினும் இப்படி சொன்னவருக்கு உதவியாகியவரும் இவ்வேவர்களுக்கும் பொதுத் தொழிலாகியவரும் தாம் கையேற்றவந்தவையே ஆண்டவருக்குப் பிரியமாகப் பிறையுங் கையேற்றப் பிரயாசப்படுவதற்கு இடமுண்டாமென்று இதில் எவர்க்கு மாறுதலாகக் காட்டவருக்கிறோமாகையால் முத்தி இதிலே அறியவேண்டியதாவது இத்தொழில் தேவதொழிலையாகி மனிதர் வல்லமையெல்லாம் கடந்ததாமே. உருது விதைத்துப் பயிராக்கி ஒன்று அருக விளவிப்பது கத்தருதவியால் மனிதருக்குச் செய்வார்க்கும். ஆயினும் ஐந்தப்பங்குக் கையிலேவிட அறிவேறுபாறும் பெயர்களுக்குத் திருத்தியாகப்பகுத்துப் பன்னிரு உடைபுய் மிஞ்சச் செய்வது யேசுநாதர் தமது தேவ பலத்தைக்கொண்டு செய்யும்புதுமையொழிய மனிதராலாருத் தன்மையல்ல. அப்படியே சகல எல்லி துல்களையும் படித்தும் இராச்சியங்களும் ஆண்டு கடத்தலும் படைகளே வெட்டிச் செய்வதென்றும் ஆண்டவருதவியால் மனிதர் செய்தாலும் வருவினபாலினைப் புண்ணிய தெரிவித்திருப்பிடுமத்தலும் பசாசுடிமை கீழ்க்கிட்டலும் அவர்கள் மோட்சகரையிலேற்றலும் ஆண்டவராலாகுமொழிய கம்மால் முடிக்கத் தருத் தொழிலல்ல. இது இப்படியாகக்கொண்டு நாமினி விரியாய் எட்டாமதிகாரத்திற் சொல்லப்போகிறபடியே பிறரைக் கையேற்ற ஆண்டவரை வேண்டிக் கொள்வது உத்தமவழியாமே. அஞ்ஞானத்தந்தகாரத்தாலும் காமகோப ஆங்காரத்திருநாளும் மூடின இக்காட்டிங்மேல் ஆண்டவர் தந்திருக்கடாட்சத்தை வைத்திருக்கித் தருத் சத்தியவேதத்திருவிளக்கெறிப்பாளி எல்லாநாயுங் கையேற்ற உத்தமவழியாய் வேண்டித்தொலை. ஆகையால் அஞ்ஞானத்திருநீர் கிடத்தவர்களை விளக்கப் பாவுச்செறிநீர் ஊக்கினவர்களை யெழுப்பப் பராபரன் கித்திரிங்கிச் செய்யும்படிக்கு விடாத ஆசையோடே அவரை வேண்டிக்கொள்ளுவது எவராவது மாகாத தொழிலோவென்று ஒன்றறியாதவரும் ஒன்றில்லாதவரும் பூறுபிற் கிடத்தவரும் கிழவிகொண்ட கைப்பெண்ணுக்கும் முதலாய்ப் பிறகுக் கையேற்ற வேண்டிக்கொண்ட படைதெய்வங்களோ? இத்தற்குச் செலவு செய்யவும் சாலதிரமநயவும் வல்லகைசெலுத்தவும் வேண்டுமோ? உன் வீட்டில் கின்று பிரியமாலும் உன் குறியோய்ந்து விடாமலும் உன்பொருளுணர்ந்துகொடாமலும் செய்யத் தருத் தொழிலல்லோ? ஆண்டவரோடே வழுக்குப்படுகிற போலத் துணுத்துப்பதேதி என்னுண்டவரே பாலினைத் திரும்பாயல் ஈகத்தல் விழுந்ததினால் தேவரிருக்கு வருமாதாயமென்ன? பாலினைக் கையேற்றவல்லோ தேவரிட உலகெவற்றி மனிதனுப்ப் பிறந்து மிதிபடிபட்டிச் சினைவையிறையுண்டு இறந்து பட்டபாடுகளும் செய்த செலவும் கித்திரிவாத்தரும் அடைந்த மாணமும் விழிப்போவது எல்லதோ? தேவரிட முழுச்சித்தமாக வேண்டுமென்றும் மாலாகாததொன்றுண்டோ? உம்முடைய திருமுக்கத்தில் தின்று ஒரு தேவகிரே இக்காட்டிவற்றிவிட்டு விளக்காவட்டால் மூடின அஞ்ஞானவிருள் ஒழியாத கிறிஸ்தோ? கெடுகாட்டிவரின் பாவவிரவு விடியுதிருக்குமோ? உம்முடைய வேண்டிக்கொள்ளும் காணே பாலியாயினும் இந்த காடெல்லாம் அறகொழிபிழத்து பேடுருள்நிலவாததாயினும் பிதாவே எங்குப்பாராயல் உமது திருக்குமாரன் திவ்விய முகத்தைப்பார்த்துக் கோபம் மாறி எங்கள் மேலிளங்கக் கடவீர். எங்களுக்குகளையும் அவர் தம்முயிரைத் தந்தாரிலையோவென்ன இந்த காட்டிற் குவெண்டியும் அவர் தந்திலிய குருதினைச் சித்திரிவிலையோவெ

ன்ன இவர்கள் சத்தியத்தை யறியவும் பாவத்தை விடவும்மாட்டார்கள்என்னவுந் தேவையில்லை. மாட்டோமென்பவர்கள் வேண்டுமெனச்செய்வது தேவரீராலாகுங் கருமமல்லோ? அந்நெய்சிவில்கிண்ணப்பர் பாலியாயிருந்து திருச்சபையைப்பகைத்து உபாதிக்கப்போகையில் அவர் மனத்திருப்பி உமக்கப்போவதெவராகச் செய்வதர்தேவரீரல்லோ? பாபிலோனிய ககரில் மூன்றுபிணங்கு நெருப்புக்கு விளக்கெய்திர். பூதருக்குக் கடல்பிளந்து வழிவிடச்செய்திர். அக்கடல்தானே ராயப்பருக்கு திவ்வியமாகச் செய்திர். நெருப்பினுஞ் சுடுகொள்கிராயினும் கடலினும் மனத்த உணர்விரையினும் உம்முடைய சித்தத்திண்கிணங்கமல் தீர்க்கவல்லவருண்டோ? உமது திருகாமமே எங்கும் புகழப்படவும் உமது ஞானவுரிமை எவருமறியவும் உம்மை ஒருமொழியாக உலகெல்லாம் துதிச்செய் செய்நராக-சவாயி என்னு வேண்டிக்கொள்ளக்கடவீர்கள். இதை யும் பலவற்றையும் காட்டிற் கெல்லாம் பொதவாகவும் அறுத்து வேண்டிய விசேஷமாகவும் ஆசையோடுக்கொள்ளும் அறுதொண்ட கொண்ணீர்க்கொணர் பிறரை இரட்சிக்க உத்தமவழியாமென்பதற்குச் சத்தேகமில்லை. இதிலுல் எத்தனாறுரை காட் விரிவாக ஒருவனுக்கு நியாயங்களைச் சொல்லிக்காட்டினவிடத்தில் கேட்கமாட்டாதவனும் ஒருநாணினங்கி கேட்டபொது காமே சொன்னபுத்தினை அவனைத் திருப்பிடுமென்றிருக்க ஆண்டவர் சத்திபிலே எவ் கொண்டசெயமதல்லவாயினும் அவன் பெண்சாதி நெடுகார் விடாமல் அவனுக்காக வேண்டிக்கொண்டு விட்ட கண்ணீர்களை செய்தகருமம் அத்தென்று சகலத்தையும் வெளியாக்கும் காரணிய கடுத்திர்ப்புநாளிலே காண்போம். இத்தெல்லா மிப்படியானையில் புருஷன் சத்தியத்தைக் கேட்கவும் மகன் நியாயத்துக் கிண்கிப்ப பாவத்தை விடமாட்டாமையில் அவர்களை வைத்திட்டுச் சண்டையிடுவதைவிட்டு அவர்கள் மனத்திருப்பி கண்ணெறிபில் வரும்படிக்கு ஆண்டவரை அவர்களுக்குக்கா ஓயாமல் வேண்டிக்கொள்வது கியாயமல்லோ? அத்தச் சண்டையால் அவர்கள் அதிகமாய்ப்பகைத்துப் பாவத்தினினைக் உதவுமன்றியே உங்களுக்குப் பபப்பாவங்கள் விளவிக்குங் கண்ணொளாமொழிய அவர்களைக் கையேற்ற ஆசையும்ல்ல வழியுமல்ல. மீளவும் பிண்க வேண்டுமென்றும் அத்தப் பிண்க வாழவேண்டுமென்றும் வியாதி திர மாடு பிழைத்துத் தொழிலே பவிக்கப் பரிசே விவா அடிக்கடி வேண்டிக் கொள்வாருண்டென்றறிவோம். இதுவொழிய மகன்பாவத்தை விடவும் புருஷன் தருமனாக நடக்கவும் தானும் பிறருயிர் பிழைத்துக் கையேற்றவும் வேண்டுதலைச் செய்ததானாலும். இற்றையிலவரைக்குஞ் சொன்னபடி வேண்டிக்கொண்டு புறத்தியாராயும் கையேற்ற எவராலுமாகும் இம்முதன்முறைபுமொழியப் பொதுவாய் கிறகு மற்ருரு வழியாமதன் எல்லொழுக்கத்தானே கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுத் தப்பறைபயம் செய்யும்புரட்டும் கடைக்குத் தாது மாறும் கண்ட அஞ்ஞானிகள் கம்முடைய சத்தியவேதத்தைத் துஷணிக்கக் காரணமாகுமல்லோ? இப்படிச் செய்வதற்கு அஞ்ஞானிகளுக்கு நியாயமில்லை. சில சைத்தாமரை கிறிபட்டாலும் மலராததினால் அது குரியன் கிறிக்குறையென்பவோ? கரக்காய்த்தவர்கள் குடித்த பசுவின்பாலாற் சைத்ததினால் அமிர்தமாகிய பசுவின்பால் கஞ்சென்பவோ? சத்தியவேதத்தைக் கேட்டவர்கள் கியாயத்தை மதத்துச் செல்வோ கடவாராயினும் வேதம் அநியாயமென்பதற்கிடமுண்டோ? இவ்வேப ஆனதும் அநியாயமாய் அஞ்ஞானிகள் சொல்வதை அநியாயம் சொன்னதினால் அவர்கள் ஆண்டவர் கோபியாமல் அநியாயமாய் அத்தத் துஷணங்களைச் சொல்லக் காரணத்திற் கிறிஸ்தவர்களை மிகவுங்கோபித்துத் தண்டிப்பாரென்றறிவோம். அப்படியே பிறந்தாரத்தைத் திண்டினை தாலிது செய்த பாவத்தைக் கண்டருத்தினால் ஆண்டவர் அத்தப் பாவத்தை உடனே பொறுத்தோமென்றார். ஆனதும் அருளுலகுநான்கு ஆண்டவர் தேவ காமத்தைத் துஷணிக்கக் காரணமாய்புர்த்தினால் பிறந்த பிண்க ஆக்கினவாகச் சாவச் செய்தாரென்று வேதத்தில் எழுதப்பட்டதாமே. பிறந்தாரத்தைத் திண்டினை பாவக் கொடியதாயினும் பொறுத்த கவாயி தமது திருகாமத்தைத் துஷணஞ்சொல்லக் காரணத்தினைப் பொறுத்தமோட்டாமல்

உடனே தண்டித்தாரல்லோ? ஆகையால் மிகவும் எச்சரிக்கையோடே நடந்து கம்மால் மாசில்லாத வேதத்துக்கெழுச்சியும் விக்கினமும் வராதுபடிக்குப் பிரயாசப்பட்டேகடவோம். அப்படியே கிறிஸ்தவர்களுடைய தியவொழுக்கத்தால் வேதத்துக்கெழுச்சியெருவதுபோல அவர்கள் காட்டின எல்லொழுக்கம் அதற்குப் பெருமையாகி பதவே வளர்ந்து பரம்ப வதியாம். ஆமாத் திங் விழுது தரைபிணங்கிப் பெருகுமளவில் முதல்மரமும் பெருகியுபர்த்து கொம்புகள் நீட்டிப் பெரும்பற்றி நிழலு எங்கும் பரப்பக்காண்போம். சொன்ன விழுது எங்குப் பெருமையைத் தாங்கி முதல் மரம் வளர்வதற்குதவியாற்றாபோலே நீக்கலும் புண்ணியங்களாற் செவ்வே தின்று தாழ்ச்சியாற்றவையினுன்றி நீக்கல் அநிதபென்கொண்டுகடவெனருமனவாக உல்கன் தாயாடிய சத்தியவேதத்தின் மகிமையைத் தாங்கி அதுவே எல்லாருக்கு எண்ணையாக நிழலுச்செய்து பரம்பி வளரும்படிக்குச் செய்யக்கடவீர்கள். யாப்போனிராச்சியத்தில் அந்நெய்க்கெழுச்சியாரும் மற்றொரு சத்தியாசியும் கெடுகாட் பல தியாயங்களைக் காட்டினவிடத்தில் ஒருவரு மித்தச் சத்தியவேதத்தைக் கேட்கமாட்டாதிருக்கையில் ஒருவரின் சத்தியவேதத்தைச் சத்தியாசிய பிரசங்குக்குச் செய்துகொண்டிருக்க ஒருவன் தீவிரதயாக அவரை முகத்திற்றிப்பிணம். அந்நெயர் சந்தமனசையாமல் முகத்தைத்துடைத்துத் தொடுத்த பிரசங்குத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முகத்தார். அதைக்கண்டு அவர்கள் இத்தப் பொறுமையும் இத்தத் தையித்தத்தும்படிப்புக்கும் வேதமே சத்தியவேதமென்றும் எல்கன் மதக்கையில் இத்தகொத்த தொன்றுண்டோ இல்லையென்றுத் தெரி எண்ணப்பட்டாத சனங்கள் சத்தியவேதத்தைக் கேட்கத் துணிந்தார்கள். இத்தொருக்கருமுபதேசிகளும் அந்நெய்க்கெழுச்சியாரும் முதலாப்ச் செய்யும் பிரசங்குத்தினுற் திரும்பாதவர்கள் உல்கன் தரும கடக்கையார் சத்தியத்தெண்ணக்கி மோட்சவழியிலே வருவார்கொண்டபதற்கு தியாயமல்லோ? துன்பமெவரினும் புரட்டுப் பொய்யைச் சொல்லாதிருக்க ஆதாயம் வரித்தும்பிறி கைப்பொருள்த் தீண்டாதிருக்க இறந்தாலும் தியவை செய்பாதிருக்கத் தீமைசெய்வாருக்கு எண்ணமெய்யக் கன்னத்தடிப்பாருக்கு மறு கன்னத்தைக்காட்ட தீந்திப்பாரைத் துதிக்கப் பணைப்பாரைச் சினைக்கை மறிந்துண்டா இத்தொகைப்பட்ட தரும கடக்கையால் நீக்கையோனும் பொண்ணுமெல்லாரும் உத்தம உபதேசிகளாகி இத்தச் சத்தியவேதம் பரம்பவும் புறத்தியாருக்கொடே மேற் கையேறவும் செய்வீர்கொண்டபதற்குச் சத்தேசியிலை. இது வுப்படியாகையிலே வேதியார் தொழில்வெருஞ் செய்தத் தரும பொதுத்தொழிலென்குபத தியாயமல்லோ? ஸ்மருதது சொன்ன இரண்டுவகையுமொழியப் புறத்தியாக்கைக் கையேற்ற அவனவன் தனக்குரிய முறையால் வரக்கூடும் எல்ல புத்தியைச்சொல்லி புதவக்கடவான். தருக்கஞ்செய்து பொய்யையமுத்து தியாயங்களை ஒப்புவிப்பதே உபதேசிகன் தொழிலுயிலும் பென்பிணங்கி முறையாக்கிகு வேதசெய்யுமிடத்தில் சகலவிடத்தும் கடக்கும் செய்கிறையும் புறத்துக்கேட்ட வாவலா திகையும் பாவமலியவதற்குச் சொல்லாமல் தருமுத்துக்கெடுத்ததை உயிர் பிழைக்கப் பேசிக்கொண்டிருக்கப்பட்டாதோ? ஆகிலுஞ் சாத்திரிகள் ஆகமத்தை விரித்தோதுவித்தாற்போலவும் ஞானிகள் தேவ கிணுணர்க்கிண்க் கக்கொத்தபொலவும் ஆக்காரமாய்ச் சித்திரம்போகாமல் தக்கொத்திரிய பேச்சுப் பேச்சாக அறித்த தியாயத்தையும் தாங்கக் கேட்ட புத்தியையும் சொல்லக்கடவார்கள். புறத்தியார் மனது கோலாததற்கு நீ உண்ணப்பற்றிப் பேசினாற்போல மறிவர்களை புணர்த்துவதுபாயத்தானே. அப்படியே புறத்தியார் பயத்தடைக்க நீயே விதை அதுதக் கேட்டு மிகவும்பயத்தாயென்பாய். உன் ஆக்காரத்தைத் தாழ்த்தக் கோவிலிலே கேட்ட இன்ன புத்தி மிகவுமுதலினதென்பாய். லென்கிச் செவ்வதியாயமை இதிலே அந்நெய் கண்டமையால் அதிமேலானசைமத்துப்போய் என்றென்றைக்கு கிற்றஞ் செவ்வமையிமோட்சத்தின்மேல் மாத்திரம் உனக்காசைவத்தென்பாய். பகலுமியர்வுமாக உழைத்துப் புழுப்புழுத்து அழியுஞ் சரிசுத்தை காண்கார் வளர்த்தபின்பு தியவியாநெரியும் சாத்திரில் ஆத்தமாய்க்கேட்டு முகபாத பாடுகண்பட்டப்போலென்கில் எண்ணப்பார்க்க மத்கேட்டவரிலுபென்பாய். இத்தொகை பலவற்றையும் சொல்லித் தன்னுயிர் பிழைப்பது உண்டுகப் பேசினாற்போலச் சொன்னாறுஞ் குழக்கடைக்கலர்களுக்குமுதவாதோவென்ற யான தன்னுத்தகையைக்கொண்டு தனமேலே தன்னுரை இறைக்கும் போது குழ முகத்த புலனு வுனிதாய் னையாதோ? அப்படிய நீக்க

கடையிருக்குமளவில் பலதமல் சேர்த்தொன்றென்றைக் கொழுத்திருப்போலத் தேவபபத்தில் வளர்த்துகைகையப்பாசப் பேசக்கடவீர்கள். மீனவுக் குருக்களும் உபதேசிகளும் கெடிய பிரசங்குக்கைக்கொண்டு உதவுகிறதைப்பார்க்க ஒரோரிடத்தில் அதிலெயும் க்கல் புறத்தியார் கையேற உதவி செய்வாரென்பது திசையத்தானே. நீக்கக் கடக்கின்றதிலு ஒருவன் மயங்கி விழுவதைக் கண்டு சமயத்தைவிடாமல் கைத்தஅவனை திறத்தஉல்கையாரும் படியே மடத்திலிருக்குக் குருக்களும் அக்கைக்கே ததியுபபசிகளானும் ஆருமோவென்ற போட்டவனாய்ச் வடிப்பு க்கிவரும் பெரும் வெள்ளத்தன்னீர் ஒரிடத்தின்கண்டதை அதுக்கத்தய்க்கும்பொழுதில் அங்கே தின்று ஒரு கையல்முதலாய் இரண்டுக் கைமண்ப்போட்டால் அனுகொடா துதியாய் திற்றும்படிச் செய்வானல்லோ? இப்படி அவன் செய்பாமல் ஒரு சாண்குழியார் புருத்த வெள்ளம் ஒருசனத்தில் அனுகெயல்லாக் கைத்தித்தோடிவருகையில் மீனவுமணையப்போட எத்தனபெயர்க்கடவனும் எத்தனகார் வருத்தினும்புறத என்னுபடைக்கிற ததியல்லோ? இத்தன்மையே துன்பவெள்ளமவ்வு ஸ்டு உன்னுபடைத்த ஒருவன் பாவத்தக்கணபாக்கொண்ட பிரித்தினை இறுத்தியிலுக்கையில் அவனுக்குச் சினைகெடுருவருருத்தி அதைபயித்தத்தச்சமயம்விடாமல் ஒரிண்டுதியாயங்களைச் சொல்லிக்கொட்டி கொண்டபிரித்தினைவிடாமலும் பாவவெள்ளத்தில் அவனுபிர்கொடாமலும் கிணுபொற்செய்வதென்தே. அத்த இரண்டுவிர்த்தை சமயத்துக்குச் சொல்லாதிருத்தால் அவன் சோதன தாக்கமாட்டாமல் அதினுட்பட்டுப் பாவத் தமிழ்த்தியின்பும் சத்தியவேதத்தை மறத்தியின்பும் குருக்கருமுபதேசிகளும் கெடுகாட்டிய பாறப்பட்டாலும் அவனத்திருப்பிச் கையேற்றவதரிய கருத்தானே. ஆகையார் பிணங்கு வியாதிவத்தினுமும் இனத்தாக்கிச்சொன்னதினும் அரண்மனையார் பயமுத்தினதினும் ஒருவன் ஒருத்தி தத்தக்கித்திறத்தித்தயுடனேயேகாதார் மீட்டோகொண்ட ஆத்தமத்தைப் பசாக கைக்கொண்டுமோவென்ற மற்றொன்றுமபாராமல் அதுகிப்போயுதினைச் சொல்லித்தேற்றிப் பிறையுக் கையேற்ற ஆசையுக்கையாருமுதலிப் பிரயாசப்பட்டவர்கள். அப்படியே எக்கொளும் அவனவன்கையிலு உபதேசியிருக்கக்கடவாமையால் நீக்கனே ஒரு எல்ல வார்த்தையிலுமெயும்புக் கோபத்தைமாற்றிப் பற்றிவருக்காமத்தை பலித்துத் தந்திக்கும் விசுவாசத்தை மிதத்தி அவனவன் முழுதும் கெடாதுபுக்கு எவீதாப்ச் செய்யலாமென்றிருக்கையில் எமக்கென்னவென்றித்தால் கிட்டேமல்லோ? அப்படி யேகாதார் திவ்விய இரத்தத்தினுல் இரத்திக்கப்பட்ட ஆத்தமங்கள் பசாக்கக்கமையாக்கேடுவதைப்பார்க்கத்தொண்டுகுப்பிர்கனோ? அவர்வினமதியாததம்மியர்த்தத்தைச் செவ்வழித்து இரத்தித் ஆத்தமங்களுக்காகக் க்கன் ஒருவார்த்தையுஞ் செவ்வழிக்கத் துணிபயாட்டக்கனோ? உல்க்குக்கு மற்றவர்களுய்க் கையேற்ற ஆசையிலல் மையால் தித்தப்படியே விழுவாரைத் தாங்காமல் விழுத்தவனையித்தாற்போலப் புறத்தியார் தத்தையிப்பதுகண்டு உல்கையாவிபாறமாத்திரம் உறுதிசொல்லாமற் கெட்டானென்று புறணிபேசி வுனவன் குற்றக்கை உல்க்குக்குள்ளே துற்றவது உல்க்குக்குள்ளே முறைபயல்லோ? இதின்பிறகு புறத்தியாரையுக் கையேற்றத் தெரித்த கொள்கப்பட்ட உபதேசிகளே பாக்கியமுக்கவர்களுக்கும் தித்தத் தேவ தொழிபுச்செய்ய நீக்கன் பேறபெற்றதல்லவென்றும் வருத்திக்கொல்லுவது தியாயமோ? இத்தொ காட்டினமுறையாலவரும் உபதேசிகளாக கடக்கலானே. சொன்ன முன்வழியால் வருக குறைபியல்லாமற் பிரயாசப்பட்டால் உல்கமெல்லாருச் சத்தியத்தையறியவும் அறித்த சத்தியத்தின்படி கடத்த வருஞ் தப்பாமற் கையேறவுக்காண்போமல்லோ? (முற்றுப்பெற்றது)

(Missionary Enterprises in the South Seas)

தென் சமுத்திரத்தில் நடந்த சங்கதி.

(Continued from page 26.)

பின்பெருந்தருணத்திலே (பா) என்னப்பட்ட பிரதானியுத் தின் கிறிஸ்துமார்த்தத்தைத் தழுவிக்கொள்ளவிரும்புகிறுனென்ற நித்தப்போதக்கீர் தன்னக்காணும்படி யானதுப்பிணம். இலக்கெகே போயிருந்த இராத்திரிஒருவன் அறைக்குப் பக்கவாக்கீர் துன்னதக்கொண்டுமிறகாரமாய்ச் சத்தம்பண்ணிக்கொண்டென்னவெனில் "பா, பா இக்கெவத்திருக்கிற இரண்டுபெருமா?

இவர்களைப் பிடித்து என்னைப்போதோ. கடலிலுள்ளவர்களுக்கு காரையில் இந்த இரண்டு கஞ்சல்களிடத்திலுமா புத்திகேட்கிறாய்? என் பெரிய (தங்கரா) என்னப்பட்ட பெரியதேவன். இவர்களை நான் சாப்பிட்டேவிட அவர்களைப்பிடித்து என்னைப்போதோ" என் னும் இவ்வாற்றைப்பாப் சத்தம்பண்ணினான். இவர்களைக் கவன மாய்க்கேட்டுக்குத்த போதற்காக இவ்வாறப் பிடித்துக் கத்தியிருந் திரிலு அவனுக்குள்ளிருந்து பேசுகிற (தங்கரா) தேவன் வெ ணிக்கிடுவானல்லவோவென்றொருவருக்கொருவர் பகிடியாய்ப் பேசு னார்கள். இது காரியத்தைப் பாடுவென்பவன் போய்த்தமனுஷன் வீட்டுக்குள் வரவிரும்பு சமையத்திலே அவனுக்கறிவித்து நீ வீட் டுக்குள்ளே வந்தால் உன்னை நீதி (தங்கரா)வைக்கானப் போ தற்காகப் போசனையாபிருக்கிறார்களென்று எச்சரிக்கையாப்ச் சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடனே அறைக்குள்ளே வந்ததொ ண்தமைபண்ண எண்ணிதின்ற அந்த மனிதன் உடனே பறந்தோ ரோட்டையோடும் போய்விட்டான். இந்தச் சனங்களுடைய அறியாமையையும், அவர்களோடும் அவபத்தையுங் காண்பிக்கு ம்படி ஒரு பூணையைப் பற்றிய சிறிப்பான கையைப் சொல்லு வேன். இந்தத் தீவுக்குப் போதற்காக வந்த சமையத்தில் அவ ற்களுடைய பெண்ணாகிடையெருத்தி ஒரு பூணையையும் கொண் டுவந்தார். அது அக்கேவத்தியிப்பு இந்தச் சமுசாரத்திலிராமல் அழிக்கவிரும்ப மனைகளை அங்கு ஒதுப்போய்விட்டது. நான் கவிருத்த இடத்துக்குச் சற்றேதள்ளி ஒரு பூசாரியினுடைய வீடுரு க்த்தது. அவன் செனெனாமிரபொழுது தன்னுடைய விக்கிரகங்க ளைக்கொண்டெடுத்து போதற்காக ஞன்னுக்குடத்தெறித்துப்போ ட்டான். அன்றிராத்திரி பூசாரி சித்திரைசெய்கையில்த் தன் புரு ஷன் செய்த காரியத்தைக்குறித்து அவன் பெண்சாதி கினைத்துக் கொண்டு புருஷனுக்குமே விழிப்பாய்க்கையிலு, வீட்டுக்குள் னே புலாவித்திரிய இருண்டிரகாசமான வெண்சத்தையும அத் தோடேகூட அவனொருக்காலுங்கேட்டிராத ஒரு தூதனமான சத்தத்தைபுக் கேட்டுப்பயந்து கல்கித்த தன் புருஷனையொழிப் ப் "பேயடோ, நீ அத்தத் தேவனை ஊடத்தெறித்தபடியினாலே எ ன்குள் பழிவாக்வேத் தேவதை வீட்டுக்குள்ளே வந்துவிட்டதேயு ன்று அவனைக் கடித்தகொண்டு, செபத்தைப்பண்ணு, செபத்தை ப்பண்ணுவென்று" ஆவனுடனே சொன்னான். அவனொழும்பின வுடனே காரியம் மெய்யாபிருக்கிறதென்று கண்டு, அத்தேசமான அந்த ஊையிலே செம்புபண்ணவறியாதவனுபடியினாலே போ தற்காகக் கற்றுக்கொடுத்த அறிவரி தீண்டாபிருத்தபடியினாலே டேகோவாவிய பராவரன் தங்கனை விடுவிக்கும்படி சுறுக்காய் மாறிமாரி அந்த அறிவரியுத்துக்கனைத்தானே செமாமகவுச்ச ரித்தான். இவர்களுடைய ஆரம்பத்தானது சுறுக்கையுஞ், சத்த த்தையுங் கேட்டுப் பூணையுத் தன்னுடைய இயல்பான பயத்தினு டையோடிகூடப், பூசாரியும், பெண்சாதிபுத் தாங்கன் பண்ணின செபத்தினாலே தான் தேவதை தங்கனை விட்டுப்போய்விட்டதென் னு கம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பின்னா ஒருமுறையிலே இந்தப் பூனை ஒரு சோனயிலிருக்கிற கோவிலுக்குப் போய் அங்கே திறத்தி வைக்கப்பட்ட வக்கிரசுக் களுக்குகாய்ப் படுத்தருக்கையல் ஒரு பூசாரி காணிக்கைகளைச் செலுத்துவதற்குக் கதவைத் திறத்தபோது அதுஎழும்பி இவனைக் கண்டபாப்பால் 'மாமேயோ மாயேவெக்'எழும்பிற்று. இதைக் கண்டவுடனே பூசாரி திடுக்கிட்டு வெளியே புறப்பட்டு ஓடியது தின்றுவரவேண்டி பார்த்து இங்கே ஏதோ ஒரு பெரிய மிருகமோ வந்திருக்கிறதென்று சொல்லி' அவர்களும் இவனுமாகத் தங்கள் வீடு-ருக்கோடிப்போய்ச் சனங்களுக்கேறிவித்தார்கள். சனங்களை எல்லாருமே ஒருமித்தத்திண்டு தங்கள் ஈட்டிகளையும், கவண்டிகளையும் பற்றிம் போராயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆயிரக்கணக்காக அந்தக் கோவிலுக்குப்போனார்கள். எல்லாரும் போய் ஆர்ப்பரிக்கிறபோது யாசலாலே பூனை பயந்து தன்னைப் பாய்த்து தின்றுவர்களுடைய காதுக்குள்ளால் தழுந்தி ஓடி அவர்களும் புறத்தி தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களையும் எறித்துபோட்டுக்கொண்டு விவரவாய் ஒடிப்போனார்கள். பூனையுஞ் சீவனாட்டுத் தப்பி ஓடிவிட்டது. அன்றபொழுதுபடி மதபடி எல்லாருமாய்க் கடித்து இந்தப் பூனையைக் கைக்கும்படியான சத்தத்தைப் பண்ணினார்கள். பூனை மதபடியும் இவர்களுடைய சத்தத்தினால் வெளிக்கிட்டு இவர்கள் தின்ற இடத்திலேயாவே மெல்லாருமாய்க் தெறிக்கட்டோ டுனார்கள். இதைக் கண்டு பூனையுமாடத் தவகின்றதினாலே இவ் ிதானித்து அதையும் கைத்துத் தாத்திக்கொண்டபோனார்கள்.

அதற்கும் பூனா தப்பிப்போனதும் அன்றிராத்திரி அது ஒட்டத் திடுவே ஊத்திருந்தபடியால், ஒரு வீட்டிலேபோய் ஒருவனுடைய பக்கத்திலே அவனுடைய பாய்க்குள்ளே பிரண்டு படுத்திப் போது அவனுடைய மேலிலே முட்டித்த. அப்போ அவன் மறநவர்களை எழுப்பி வெளிச்சங் கொளுத்தவித்துப் பார்த்தான். அவர்கள் வெளிச்சங்கொளுத்திப் பார்த்தபோது இது நித்திரையாய் இருக்கிறதைக் கண்டார். கதவைப் பூட்டி எல்லாருமாய்க்கூடி இதைக் கொண்டுபோகட்டார்கள். இதற்குப் பிறகு யாவருமற்றத் தீவிலே பயமில்லாமலிருந்தார்கள்.

(மாதி) என்னப்பட்ட இராசாவும் குணப்பட்டவரானபயிற் று அவருக்கு சனங்களுமொரு தேவாலயத்தைக் கட்டியெழுப்ப யோசனையாபிந்தார்கள். இவர்கள் தேவாலயத்தின் வேலையந டப்பிக்கிறபொழுது போராயுதங்களைத் தங்கள் கைகளில் வைத்து க்கொள்வார்கள். ஏனென்றால் இவர்களுக்குவிரோதமானவர்களா கிய விக்ரகராதனைக்காரர் அநேகரின்துமத்தத்திலே இருந்தா ரிக்க. தேவாலயத்தின் வேலைப்பெறவர்களுக்கும் இராசா சாப் பாடு ஆயத்தம்பண்ணுவித்துக் கொடுத்தவந்தார். வேலையை நட் ப்பிக்கிறவர்கள் மிகுதியாயிருத்ததினாலே போசனஞ்செய்யமுன் னமே எல்லாருக் கேட்கத்தக்கதாய் (தின்னோம்) என்பவன் மரத் தினமேலேறிதின்று செப்பப்பண்ணுவான். (இன்னும் வரும்)

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

Sleep, Dreaming, Sleep-Walking, and Sleep-Talking. [PART II.]

Besides dreams or ideas in sleep, there are sometimes words spoken, and actions performed. During a dream, the muscles of the body may be excited, either by the dream itself or by disease, or some other cause, and become active. The muscles usually excited are those of speech; many persons talk in their sleep, and sometimes talk very well. Others have the muscles of locomotion excited, and will rise and walk without awaking or knowing any thing of the matter.

10. The organ of *sight* is often awake when persons walk in their sleep; and they will see to pursue the way safely in places where they would not have ventured to walk in broad day-light with all their senses about them. The reason is this: the functions of the active organs, *walking* and *sight*, for instance, are more perfect and energetic when they engross all the sensorial power, as they must do if awake while the other organs are torpid. Persons who walk in their sleep ought never to be awakened when seen in dangerous places.

11. We find, then, that every part of the animal system may safely sleep or become torpid except the vital organs; when these become torpid, the principle of life ceases. This is a general rule; but there are exceptions. We have all heard or read accounts of persons who have appeared to be dead for some hours or days, and even buried, and then reviving, and becoming alive again. In such cases it is evident, the principle of life is only suspended; it is so in cases of apparent death by drowning and hanging—sometimes such persons have been recovered after seeming dead some hours.

12. In many animals, and in most vegetables, the living principle often continues to reside in the organic frame through the winter season, while the vital functions, and all the other functions of the system, remain inactive. More than this,—many animals remain torpid for a long time; snails have been revived after being dried fifteen or twenty years; and a worm which had been apparently dead five

years, and was dry as a stick, was revived merely by soaking it in warm water.

13. These curious facts, while they lead us to acknowledge our ignorance of the manner in which the principle of life is united with the organic frame, should also assure us to trust in the promise of the Most High, that the sleep of the grave will be terminated. In the revival of the dead and withered insect, we may see a type of the revival of the dry bones of the tomb; and in the bright butterfly that comes forth from the blind and torpid worm, we may behold the image of that great change when "this mortal shall put on immortality, and death shall be swallowed up in victory."

(Translation of the foregoing.)

கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

எம். அதிகாரம். உயி. பிரிவு.

நித்திரை, சொப்பனம், நித்திரை எடை, வாய் பொருமல்.

சமம். பக்கத்தினின்றும்.

க. சொப்பனங்கள் அல்லது தூங்கும் புலன்களைத் தவிரச் சிறிதவேளையில் வாயிவருத்து பேச்சுகள் உண்டாகின்றன. சொப்பன வேளையில், தேகத்தினுள் கரம்புகள் அப்படிச் சாணஞ் சொப்பனத்தினாலாவது அல்லது தன்பத்தினாலாவது அல்லது வேறியாதொரு புறம்பான காரணத்தினாலாவது இயக்கப்பட்டவிர்ப்படைகின்றன. அப்படிப் பெரும்பாலும் இயக்கப்பட்ட கரம்புகளினாலேதான் பேச்சுண்டாகின்றது. வெகு பேர் நித்திரையிலே பேசுகிறார்கள். சிலவேளையில் மெத்தத் திருத்தமாயும் பேசுகிறார்கள். சிலபெருகைய கரம்புகள் அசையக் கூடிய தன்மையுள்ளதாயிருக்கிறதிலே தானே விழித்தெழும்பாமல் அல்லது யாதுகாரியஞ் சம்பவிக்குமெனவுணராமல் நித்திரையில் எழும்பி நடக்கிறார்கள்.

ய. சனங்கள் நித்திரையில் எழும்பி நடக்கும்போது கண்ணினுள்ளாகும் பார்வை எப்பொழுதும் விழிப்புள்ளதாயிருந்து அவர்களுடைய புலன்களும் இருக்கக்கொள்ளப்பட்டபடியிலே தானும் போகத்துணியாத இடங்களுக்குப் பந்திரமாய் நித்திரையிலே பாசிற பாதை இன்னதென அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு நியாயமென்னவெனில், உதாரணமாக ரூபந்தொடர் கருவிகளின் தொழில்களாகிய எட்டையும் பார்வையுமானவைகள் புலன்களின் சந்தைத் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும்பொழுது அவைகள் பூரணமானதாகவுஞ் சத்திக்கொண்டதாகவுமிருக்கின்றன. அவ்வேளையில் மற்றவ் கருவிகள் இயக்கமுற்றதாயிருக்கின்றன.

இப்படி நித்திரையில் எழும்பி நடக்கிறவர்கள் மோசமான இடத்திற்குப் போவதைக் கண்டால் அவர்களை எழுப்பிவிடுவது மெத்த மோசம்.

யக. ஆகையால், ஒவ்வொரு போஷ்பேதமுஞ் சேவ்கருவிகளைத் தவிர்த்துப் பந்திரமாய் நித்திரைகொள்ள அல்லது திரிசுடையவும் ஏதுவாகின்றது. சேவ்கருவிகளைத் தவிர்த்து நித்திரைகொள்ளும்பொழுது சேவ் பறிந்துபோகின்றது. இது ஓர் சாதாரணமான பிரமாணமாயிருந்தாலுஞ் சிலவிலக்கமுண்டு. சிலபேர் சில மணித்தியாலமாக அல்லது காட்களாகச் செத்துக்கிடந்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டுத் தானும் திருமபலமுயிர் கலந்து மறபடியும் உயிராகொண்டெழும்பினதைப் பற்றிச் சிலபல சரித்திரங்கள் நாம்வாசித்திருக்கிறோம். அவைகளைப் பற்றிக் கேள்வப்பட்டதற்குண்டு. இவ்வித திருவாகங்களில் அந்தச் சேவ் அடக்கியிருக்குதென்ற தெரியவருகின்றது. இது பொருவாய்த் தண்ணீரில் விழுந்தமீழ்தும்பொழுதும் அல்லது தாக்கும்பொழுதுஞ் சம்பவிக்கின்றது. சிலவேளையில் சில பேர் கொஞ்ச மணித்தியாலங்களாகச் செத்துக்கிடந்துத் திருமபல உயிரடைகிறார்கள்.

யஉ. பலவகையான விலக்கங்களுக்கும் பலவகையான தாபரவருகங்களுக்குமுண்டான சேவகாரங்கள் மரிகாலமெனவுக்கும் கருவச் சடத்திலே தங்கி கிடக்கின்றன. அப்போ சேவ இயற்றுகின்றதொ

ழில்களும் சடத்தின் மற்றுமுண்டான தொழில்களும் ரூபந்திலில்லாமல் இருக்கின்றன. இதைப்பார்க்கின்றும் வெகு மிகுக்கக்கொடுக்காமலாக இயக்கமின்றி இருக்கின்றன. எத்தகையதும் பதின் திருப்து வருடக்காலமாகக் கிடந்த காய்த்தின் பின்னும் உயிரடைக்கின்றன. ஐந்து வருடக் காலமாகக் கிடந்த தடியைப்போலக் காய்த்த ஒரு புருவை எடுத்துச் சுடுதெண்ணிற் தோய்த்தாப்போலே உயிர்கொள்ளுகின்றது.

யக. சிவநியானது சடத்தடைவெவ்விதமாக யொன்றிவிருந்து தென்பதை அநியோமென்று சொல்லும்படிக்கு எக்கைத்திந் டிவிடுகிற இந்த தூதன்கள்தானே கலலறையின் கித்திரை முகத்தையோமென்று உன்னதமானவர் சொன்ன வாக்குறையையும் சம்பிக்கொள்ளுகிறதற்கென்கைத் திடக்கொள்ளப்பண்ணுகின்ற மரித்தோரும் செத்த பூச்சி வருக்கங்களும் உயிர்த்தெழும்பும் பொழுது, கலலறையினுள் எண்புகளுமுயிர்த்தெழும்புதவின் அடையாததை நாம் காண்போம். ஒருமீயிபக்கமற்றதானபுருவின் மெழும்புகிற பிரகாசம்பொருந்திய வண்ணத்திப்பூச்சியிலே தானும் அழிவுகின்றதாயிடுது அழியாமையையுஞ் சாவுக்கெனமாவது இது சாவாமையையுஞ் தரித்துக்கொள்ளும்பொழுது மரணஞ் சமமாக விழுக்கப்படும்வேளையில் அத்தப் பெரிய மாததான எக்காண்போம்.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson II.—JUSTICE.

Persons have a great variety of rights; and there are innumerable ways by which they may be violated. Of course very few of these ways can now be particularly explained. We ought to have a strong sense of justice firmly established in our hearts, as a settled principle; and then whatever the particular circumstances may be, we shall always be ready and willing to act justly. Those who have not such a settled principle are continually encroaching upon the rights of those who are smaller or weaker than themselves or who are in any way in their power. There are many modes in which this injustice may appear.

Children may be *unjust* in what they do. They may by some act deprive a brother, or sister, or play-mate, of a right or an enjoyment which was properly his, or impose upon him some duty or labour which is more than his share. A boy, named Tilliampalam was once sent by his father to carry a heavy basket to another house. His little brother named Ponnampalam was to go with him to help him. They tied the basket to a pole and then they took hold of the pole one at each end. While they were getting it ready, Tilliampalam said to himself "My little brother does not understand about placing the pole. If the handle of the basket comes just across the middle of it, then it will be just as heavy for him as for me. But if I slip the basket over nearer to him, his side will be heavy and mine will be light; he will not know that there is any difference; for he does not understand about placing the pole. But yet I will not do so. I should be *unjust* if I were to do so, and I will not be *unjust*." Then Tilliampalam slipped the basket over near to his side of the pole; and so he had to carry more than half. Thus he had a heavier load; and he had the satisfaction of feeling that he was not *unjust*; and that more than made him compensation.

If one boy takes a plaything from another, and will not give it to him when he asks for it, he is *unjust*. He violates his rights. Every one has a right to his own property, at all times. If a boy knocks another's ball over into the field, or trundles his hoop off down the street, or sets his

little boat adrift upon the water he is unjust. He is violating rights. It is the same spirit which makes men oppressors and tyrants. And yet such cases are very common. A large boy will often borrow a hoop or ball from a small boy, upon the playground, and then will keep it after the owner of it in vain begs him to give it back to him. When you remonstrate with that large boy for doing so, he says in excuse, I was not going to keep this ball, I was going to give it to him again." He admits that it is very wrong to take away the ball and keep it for his own, but seems to think it is not wrong to keep it a little while. But it certainly is wrong. The sin is of the same kind and differs only in degree, whether you take away a person's property and keep it from him one minute; or keep it forever. So long as you keep it, after you know that he wishes it to be returned, you are guilty of taking what belongs to another. You violate his rights. It is unjust; it is oppressive.

QUESTIONS ON LESSON 2.

- Are there a great many ways of doing injustice?
- Is it possible to describe them all, and make rules against them?
- What is the only way by which a person can be preserved from doing injustice?
- What is the first of the ways mentioned in which children may be unjust?—the second?—the third?—the fourth?
- Relate the story of Tilliampalam and the heavy basket.
- Did Tilliampalam act wisely?

நன்னெறி.

இரண்டாவது—நீதிநெறி.

சனங்கள் (அதாவத்க்கவேண்டிய) பலவகையான உரிமைகளும் அவைகளில்லாமற் போகப்பண்ணுவதற்கு அகேக வழிவகைகளு முண்டாபிருக்கின்றமையால், அவ்வழிவகையிற் சில விதப்பக்கொ ண்டவைகளை இக்கணம் எடுத்திப்பொழுது கூறவோம். நீதியெ ற்றும் உணர்வானது எய்தியதில்லாத் திரமாய் லெதிரப்படவே ண்டியது. பிறகு எய்து நிரபாகம் எவ்வகை இயல்பினையுடைத் தாதலாபிருக்கின்றும் நாம் எவ்வகையினும் நீதியைச் செய்கிறதற் கெத்தனப்பட்டவர்களாயும் பிரியமுற்றோர்களாயும் இருக்கவேண் டியது. அப்படிப்பட்ட தீர்த் அறிவினை இல்லாதவர்கள் தவ் கனிலுஞ் சிறியோருடைய அல்லற்பலவினர்களுடைய உரிமை யைத் தவ்வுகாக்கிக்கொள்ளுதலுமன்றித் தவ்கள் அதிகார த்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுடைய உரிமையையும் கெடுத்துப்போ டுகிறார்கள். இவ்வித அநீதத்தை எடுத்துப் பல வகையாய்த் திரு ட்டாந்தப்படுத்தலாம். எப்படியெனில்,

கவது. பிள்ளைகள் தாங்கள் செய்யுஞ் செய்கைகளில் அநீதராயி ருக்கிறார்கள். அவர்கள் சில செய்கை வழியாக ஒரு சகோதரனு ள்கு அல்லது சகோதரிக்கு அல்லது தங்களுடன் கூடாது வினை யாடித்திரியும் பிள்ளைகளுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையை அல் லது சிபாயத்தின்படி அவர்களுக்குக் காருஞ் சகாதுபோகக்கூட்கெ டுத்து அவர்களுக்கில்லாமற் டண்ணி, அல்லது அவர்கள் சொந்தத் வேண்டிய கடைமையிலும் அல்லது தாக்கவேண்டிய கமைபிலும் அதிகமானவைகளை அவர்கள் மேற் சுமத்துகிறார்கள். (உதாரண மாக) ஒரு முறை திண்ணையம்பலமென்ற ஒரு பொடியனுக்கு அவ னுடைய பிதா ணத்தொரு பெட்டியை எடுத்துக்கொடுத்து அந் தை அடுத்த வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வரச் சொல்லி அவனுக்கு உதவியாக அவனுடைய தம்பியாகிய பொன் னம்பலத்தைப்புக்கட அனுப்பினார். அப்போது அவர்கள் இரு வரும் ஒரு தடியெடுத்துப் பெட்டியிற் துட்டாட்டாகப் போட்டு க்கொண்டு ஒருவன் ஒரு பக்கத்திலும் மற்றவன் மறு பக்கத்திலும் பிடித்துக் காவுப்போகிற சமயத்திற் சொல்லப்பட்ட திண்ணையம்ப லம் தனக்குள்ளே எண்ணினது, “துட்டாட்டப்போடுகிறது இன் னம் திரியென்றென் தப்பிக்குத் தெரியவில்லையே. அந்தத் துட் டாட்டப்பெட்டியிற் கையிடுகிறதற்கு எவிலே சிக்குலம், அப்போது பெட்டியின் பாரம் இருவருக்குச் சமையிருக்கும். ஆதலால் இத்தப் பெட்டி வழுவித் தம்பி பக்கத்துக்கொடிப்போ

வ்விட்டால் அப்போதவனுக்குப்பாரமாயும் எனக்கு இவருவாயும் இருக்குமே. அப்போ இத்தச் கமையில் அரைவாசிச் கமையை யுக் தம்பி சுமக்கவேண்டியவருமே. பிள்ளை எனக்குச் கமை அதிக லெருவாயிருக்குமே இவருடையசுமைக்கு என்னத்தியாசம் இரு க்குதென்று தம்பி அறியமாட்டானே. ஏனென்றால், துட்டாட்டப் போடுமவிலும் இன்னதென அவனுக்குத் தெரியாதே. தெரியாம ற் போனதினால் நான் அப்படிச் செய்யக் கூடாது. நான் அப் படிச் செய்தேனையாகில் பிள்ளை நான் அநீதன். நான் அநீதனாயி ருக்கப்படுகிறேன்” என்று இப்படியே மனதில் எண்ணித் தன் தம்பி பக்கத்திற் சாப்த் கமையைத் தன் பக்கத்துக்குத் தன்னிலிட்டு க்கொண்டு கமையில் அரைவாசியைத் தானே சுமத்து தன் பாரம் கனமானதினால்தான் தம்பிக்கு அநீதஞ் செய்பவிலிவையென்ற எ ண்ணத்தைக்கொண்டதினால் அவன் மெத்தப் பூரணமாயிருந்து தான் செய்பவெண்டிய பிரதி உபகாரத்தினும் அதிகஞ் செய் தான்.

ஒரு பொடியன் வேறொருவனுடையவினையாட்டுப் பொருள் எ டுத்து மற்றவன் கேட்கும்போது கொடுக்கமாட்டோமென்றனையா கில் அவன் அநீதன். அவனுக்குப் போகவேண்டிய உரிமை யை அவன் கெடுக்கிறான். எக்காலத்திலும் அவனைவன் ஆவிதிரா விதி அவனைவனுக்கே உடைத்து. ஒரு பொடியன் வேறொருவனு டைய பக்கை வயதுக்கப்புகும்போதும்படி அடித்து அல்லது அ வனுடைய வயதத்தைத் தெருவுக்கப்பால் உருட்டிவிட்டு அல்ல து அவனுடைய சின்னத் தோணியைத் தண்ணிலே விட்டுப்போ னால் அவன் அநீதன். (ஒருவனுக்குப் போகவேண்டிய) உரிமை யைக் கெடுக்கிறான். மனிதரை அநீதமுள்ளவர்களாகவும் பொல் லாதவர்களாகவும் வரப்பண்ணுகிறது இவ்வித குணத்தானே. அப் படியிருக்கும் இவ்வித செய்கைகள் சிறுபாண்மையாய் நடக்கின் றன.

வினையாட்டுத் தவக்களிலே ஒரு பெரிய பொடியன் சிறு பொ டியனிடமிருந்து ஒரு வயதத்தை அல்லது பக்கை இரவலாகவா க்கிக்கொண்டு பின்னால் அதற்குடையவன் அதை மறுபடியுத் த ன்னிடத் தரும்படி கொடுத்தவனிடத்தில் மன்றாகக் கேட்டும் அ வன் கொடாமல் இருக்கக் கண்டு கீங்கன் ஒருவன் அந்தப்பெரிய பொடியனிடத்தில் இப்படியேன் செய்தாயென்ற தாக்கம்பண் னிப்பேசும்பொழுது அவன் “நான் அவனுடைய பக்கை வைத் திருக்க எண்ணவில்லை. நான் அவனிடத்தில் மறுபடியுக்கொடுக்க வேண்டிருந்தேன்” என்று சொல்லுகிறான்.

அந்தப் பக்கை அவனிடமிருந்தெடுத்துத் தன்னுடையதெனவை த்திருப்பது குற்றமென்றவன் அறியவந்தும் சற்றுவேளைக்கு அந் தப் பக்கை வைத்திருப்பது பொல்லாப்பல்லவென்றெண்ணுகிற ண். மெய்பாகவே அப்படிச் செய்வது தப்பிடும். பாவமும் இப்ப டுத்தானே இருக்கின்றது. கீங்கன் ஒருவருடைய பொருளை எடுத் து ஒரு நிமிஷத்துக்காகுதல் அல்லது எப்போதைக்குமாதல்வை த்துக்கொண்டாலும் அதிலே சற்றாவத்தியாசமே அல்லாமல் மற் றம்படி செய்கையில் வித்தியாசமில்லை. அவன் அதை மறுபடியுக் தன்னிடத்திலே தத்துக்கிடப்படிக்குக் கேட்டிருனென்று கீங்கன் அ ிந்து பின்னும் அதை வெகு காளாக வைத்திருக்கச் சம்பவித்தா ல் மறுபெருடைய பொருளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டதற்காக கீங்கன் குற்றவாணிகளாயிருக்கிறீர்கள். கீங்கன் அவனுக்குப் போ கவேண்டிய உரிமையைக் கெடுக்கிறீர்கள் அது அநீதம். அது மெ த்தக் கொடுமை.

இரண்டாம் பாடத்திலுள்ள கேக்கிகள்.

- அநீதஞ் செய்ய அகேக வழியுண்டா?
- அப்படிப்பட்ட அநீதங்களைல்லாவற்றையுக் கெட்டியாய் விப ரித்து அவைகளைப் பேரிற் சில ஒழுங்குகளை உண்டாக்கக் கூடுமா?
- ஒருவன் அநீதஞ் செய்யாது தடுக்கும்படிக்கு எவ்வித உபாயம் வேண்டியது?
- பிள்ளைகள் அநீதராயிருக்கிறதைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட வழிவ கைகளின் முதலாவதைச் சொல்லு! இரண்டாவதையும் மூ க்ருவதையும் நான்காவதையும் பெட்டியைப் பற்றி உரைக்கப்பட்ட திண்ணையம்பலத்தைபுகுப் பெட்டியையும் பற்றி உரைக்கப்பட்ட சரித்திரத்தைச் சொல்லு!
- திண்ணையம்பலம் புத்தியாய்ச் செய்தானா?

(இலக்கணப்பாசரம்)

மகாகனம்பொருத்திய மயினர்த்துரைபலர்களுக்குச் சலாம்,
மாத்திரமான முகாமைக்காரருக்குத் தோத்திரம்;

அவதிகாரகம்—நிற்குமெல்ல
உத்தமபுருடன்—தன்மை
கருத்தாகாரகம்—செய்பவன்
கணகாரகம்—துணைக்குவி
கருமகாரகம்—செய்தொழில்
காரித்தாது—ஏவல் மேலேவல்
காரித்தகாரித்தாது—விளைவுபற்றிய ஏவல் மேலேவல்
குரு—சேரவை
செவலத்தாது—செய்யபென்னவன்
கோனிகாரகம்—தொழிலைக்கொள்பவன்
தடைப்பதம்—எதிர்த்துமொழி
திகத்தாரகமரசம்—திசைமொழித்தொகை
துவிகுச்சுமரசம்—உம்மைத்தொகை
பத்தியம்—இலக்கணப்பாசரம் பாலினமும்
பரிபாயம்—ஒருசொல்லிட்டுக்கல்
பிரதமபுருடன்—புடர்க்கை
மத்திமபதலோபசமரசம்—எடுவருமொழித்தொக்குத்திப்பது
மத்திமபுருடன்—மூன்மை
இவையகாரத்தம்—நீரிசால்
ஆனந்திரியம்—பாப்பு
சம்பத்தம்—பாப்பு
தொடர்ச்சி—பாப்பு
இயைபு—பாப்பு
புறப்பு—இயற்கை, தன்மை—விசாரமற்றது
ஒத்தோத்தெசபக்கம்—ஒருசொன்னின்றுதின்று பலருத்தி
ரங்கும் பலவொத்துக்களுத் தன்பொருளை துதவ்வா
ச்செய்வது
காரியகாலபக்கம்—ஒரிடத்தின்று சொற்பலருத்திரங்க
னோடுஞ்சென்றியைத் தன்பொருளைப் பயப்பிப்பது
பேரகம்—காரணம்
பேரகளு—காரணவினோ
செயல், செயற்கை, விதி—விசாரம்
இன்னுபேரகம்வரும்.

(இயாழ்ப்பாணச் சிறப்பு.)

எக்காட்டினுஞ் சிறத்தது யாழ்ப்பாணதேசமே, அக்காட்டில்ல
ளர் கல்வியுதிகப்பிரகாசமே, அந்நிலத்தோரணவருத் தேயபத்தித்
குரிபலர்களை, அறிவினுமிகப்பெரியலர்களை, வேதாகமங்களில்ல
கவாசர்களை, மிகவுமன்புள்ள சேசர்களை, எப்படியெனில் யாம்
பிறத்துவனர்த் தார்ப்பதின்மூன்று வருடத்துக்குள்ளே அநேகரா
ட்டைக்கண்டனம், அக்காட்டுள்ளோர் கிணைத்தெய்தல் கொண்ட
னம், யாழ்ப்பாணத்தார் டேகத் தமிழ்மொழித் திறம்போலனை
பேர்ப்பேசுக்கேட்டிலம், ஏனையோர்ப்பேசுமொழியெல்லாம் தமிழ்
மொழியென்றேதிட்டிலம், ஏனெனில் யாழ்ப்பாணத்தார் தமிழொ
ன்றே பேசித்தேறியிருக்கர். மற்றாட்டார் தமிழ் துணுக்குத்
தெனுக்கு கண்டல் கலத்துக்கொண்டிருக்கர், யாழ்ப்பாணத்தாரோ
ருதுவனெல்லாம் தமிழிற்கொப்பே, மற்றவர்களுதுவனெல்ல
ாம் தமிழிற்குத் தப்பே, ஆதலால் எல்லாநாட்டாரும் தமிழ் கன்
குபேசவும் எழுதவும் பிரயாசப்படுமபடி சித்தித்துத் துதிக்கின்ற
னம், வந்தித்துதிக்கின்றனம், எம்மை இகழ்த்தேசினவர்களுக்கும்
புகழ்த்தபேசினவர்களுக்கும் உணக்கமாகவந்தனம் வணக்கமாக
த்தந்தனம். யாத்தென்னுதுறத் தெநாட்டார் புதுத்தமையால் இ
லக்கணவிலக்கியக்கொஞ்சியமெழுதாமனின்றனம் அவையினியும்.
தாரகைவாசித்தவரும் பெரியோர்களுக்குத் தோத்திரம். மாணக்
ர்களுக்குக்காரிவாதமாதிரம். இப்படிக்கு,
தமிழ்ப்புலவராகிய வேதகிரிமுதலியார்.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. IV.

MY YOUNG FRIENDS,

The "American Board of Commissioners for Foreign Missions," under whose
auspices the American Mission in north Ceylon was established, was organized on
the 29th of June 1810. It originated in the long-cherished desires and matured

resolutions of six young men, at that time students in Theology, to consecrate
themselves to the service of God, in preaching the gospel of Christ in heathen
lands. At that period, the subject of Foreign missions was almost unknown to the
American churches. Something had indeed been done, by individuals and
Missionary Societies for the conversion of the Indians—the aborigines of the
country; but previously to the year 1810, there had been no movement in any
section of the church, for the purpose of raising funds, and sending forth mis
sionaries to the heathen in foreign countries. It was therefore a most difficult
problem for those young men to solve, to ascertain by what ways and means the
resolutions could be carried into effect, and the object of their desires realized.
Such was their firmness of purpose on this subject, at least in regard to some
them, that they had deliberately resolved, in the event of failure in their attempt
to secure the aid of the churches, to work their passage on shipboard to some for
eign country, rather than to relinquish the object of preaching Christ to the he
then abroad.

This strength of purpose, under the guidance of that wisdom which they had
long sought from above, was made the means, by the special blessing of God, of
opening a door of entrance to the heathen nations of the earth, far surpassing
their most sanguine expectations. For some years, several of these young men
used special means for obtaining, and adopted systematic measures for imparting
information on the subject of Foreign missions. Of set purpose, they held pri
vate intercourse extensively, in their individual capacity, with a certain class
the most influential members of the community, both in church and state, for the
purpose of awakening their attention to the subject of missions, and of thus pre
paring the way for a public movement in aid of their favourite object. Their
plans were matured at the "Divinity College" now called the "Theological Sem
inary" in Andover, the state of Massachusetts, New England. On the 27th of
June 1810, after a day of special prayer, in reference to the object, they presented
a communication, expressive of their views and wishes, to the General Ecclesiastical
Association of Massachusetts—then in session at Bradford.

From the ample materials they at that time possessed on the subject of Missions
and from the overplowings of their hearts, in joyful hope of seeing the object of
their wishes advanced, they might, with propriety, have prepared an article for im
posing effect; but the following is a copy of the concise statement they made on
this occasion. It was drawn up by Mr. Adoniram Judson, now Dr. Judson, who has
since spent nearly thirty years, as a missionary in the Birman Empire, and has
translated, almost single handed, the entire Scriptures into the Birman Language.

"The undersigned, members of the Divinity College, respectfully request the at
tention of their Rev. Fathers, convened in the General Association at Bradford, to
the following statement and inquiries."

"They beg leave to state, that their minds have been long impressed with the
duty and importance of personally attempting a mission to the heathen; that the
impressions on their minds have induced a serious, and they trust, a prayerful
consideration of the subject in its various attitudes, particularly in relation to the
probable success, and the difficulties attending such an attempt; and that, after
examining all the information which they can obtain, they consider themselves
devoted to this work for life, whenever God, in his providence, shall open the way.
They now offer the following inquiries, on which they solicit the opinion and
advice of this Association. Whether, with their present views and feelings, they
ought to renounce the object of missions as either visionary or impracticable; if
not, whether they ought to direct their attention to the eastern or western world;
whether they may expect patronage and support from a missionary Society in this
country, or must commit themselves to the direction of a European Society; and
what preparatory measures they ought to take previous to actual engagement."

The undersigned, feeling their youth and inexperience, look up to their fathers
in the church, and respectfully solicit their advice, direction and prayers."

Signed

ADONIRAM JUDSON, JR.
SAMUEL NOTT, JR.
SAMUEL J. MILLS,
SAMUEL NEWELL.

(To be continued.)

Tillipally, March 2d. 1843.

Yours very truly.

D. Poor.

கிறிஸ்துமதம்—CHRISTIAN.

சங்கீர்த்தனம்.

Praise to God.

வெண்பா.

வானெக்கே நீயிருத் த வாழ்வெக்கே கோனர்க்கே
தானெக்கேவல்லசமுத்தெக்கே யேனிக்கே
வந்தபுனவிலவாவனுபிதாமைத்தாரீ
இத்தக்கோலக்கொண்டது.

இத்தக்கோலக்கொண்ட தே

தென்பாமதவா

க. கந்தைத்தனியினித் து, விந்தைக்கொட்டிதுக்குஞ்சே நி.
உ. நித்தியபிதாவினொரு, புத்திரனெனவுயருத், சத்தியபித்தி
குதி, வலிதுன்மகத்துவத்தானே நி.
ந. கந்தரப்பசமசென, சந்ததமெதித் துபாடி, வந்தனஞ்செய்

பஞ்சதந்திரக் கதை.

முன்றவது.

சந்திவிக்கிரகம், அவ்வது அடுத்ததுக்கேடுத்தல்.

PANCH-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 32.]

பிறகு பொழுதுபோனவுடனே ராசகோட்டான் அவ்விடத்திற் குவந்து மரத்தைச்சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு காகங்கள் பார்த்தும்போது யாதொன்றுமன்கே காணாமையால் தன் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் காகங்கள் எவ்வழியார் போயின. அவ்வழி உக்கட்டுத் தெரிந்திருந்தால் அப்பொழுது அவர்களைக் கொல்லுவோம். என்னென்ற பகைவர்களைத் தூக்கமுதலியவற்றைச் சேர்வதற்குமுன்னையாலும் அவர்களை வெல்லலாம், பின்பு வெல்லக்கூடாதென்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிற் கிரஞ்சிவி மெல்லவனக்கேத்தினான். அதைக் கேட்ட மாதிரித்தல் வெகு கோட்டான் கள் போய் அதைக் கொல்லத்தொடங்கும்போது கிரஞ்சிவி, நான் மேகவரணன் மந்திரி. என் பெயர் கிரஞ்சிவி. அக்கொடியவனென்கிறப்படிப்பட்ட அவஸ்தைவரப்பண்ணினான். ஆகையால் நான் உங்கள் அரசனைச் சரணமாகவடைகிறேனென, இதைக்கேட்டு சேவகர்கள் உருமர்த்தனுக்குச் சொல்ல அவன் அதைக் கேட்டாச்சரியமாயதனருகே போய், ஓ, கிரஞ்சிவி! உனக்கீழ்த்தக் கவிதியெனேரிட்டதென, கிரஞ்சிவி கைகூப்பிக்கொண்டு முன்னுந் தீர் காகங்களை அடித்தென்றது கோபமாய் அந்தக் கொடிய மேகவரணன் உம்முடனே போர்செய்யவாயத்தப்பட்ட, அப்போது நான் ராசனே இதுனக்குத் தக்கதன்று. வலியவனுடன் எளியவன் போர்செய்தால் வினக்கையலிக்க விட்டிப்போய்விடுகிறப்போற் கொடுத்தியுண்டாகும். ஆதலால் அவருடனே சமாதானம் பேசி அவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்துப் புத்திமானானவனுயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பணமெப்போதுமீட்டிக்கொள்ளலாம். உயிரிழந்தாற்பெறக்கூடாதென்றிப்படிச் சொல்ல, என்னை, நீ பகைவர் பக்கமாய் பேசுகிறாயென்று வைது இரத்தவுத்தியவண்ணினான். இப்போதெனக்கும்முடையதிரவகனேதுணை. எனக்கீழ்த்தகாப்பஞ்ஞாப்பட்டார் காகங்கள் முழுவதை யுக்கொன்று உமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பேனென்று இப்படி அது சொல்லக்கேட்டு ஹாராசன், குருதிக்கண்ணன், கொடுக்கண்ணன், கொல்லிக்கண்ணன், குரூரகாசன், பிரகாரகாசனென்னுங் தனனென்று மந்திரிகளையும் பார்த்துச் சத்தருமந்திரியாகிய இவன் நமக்குக் கைவசமான இவனை என்ன செய்யலாமென, அப்போது குருதிக்கண்ணன் இவனவனுக்கு முதன் மந்திரி, காலவிசேடத்தால் அவனவனுக்கு இவன் பிரதிகுலமாய்த் தோற்றப்பட்டான். அவன் ஒரு காலுமியல் வார்த்தைக்கு வேருக நடக்கிறவனல்ல. ஆதலால் இவனைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண்டுவன் கையாலே சத்தருவோடு சந்திசெய்யவேண்டும். இதுவே தக்கது. ஏனென்றி சாமமுதலான நான்குபாயத்திற்கண்டவகைப்பட்டதாகையாலே அந்தப் பிரயோகக் கடைசியிற் பண்ணவேண்டுஞ் சாமத்தினுற் செய்கிற காரியமெப்போதும் கெடுகிறதில்லை. ஆகையால் அவர்களைத்திறண்டத்தையாலோடுக்கலாகாது. சருக்கரையைத்தின்று பித்தம்போமானுற் கைப்பான மருந்தையென் தின்னவேண்டும்? ஆதலாற் சாமோபாயமே என் சமதமிழையே நல்லதென, இதைக் கேட்ட வுருமர்த்தன் இரண்டாமமைச்சனைப் பார்த்துன்னுன்னுமுதையதைச் சொல்லவன, கொடுக்கண்ணன் வேத்தனே இக்காகங்கள் நமக்கு இயல்பான வையிரினாலையால் இவர்கள் சமாதானத்தக்கதன்று. தண்டமே தருந்தது; வெல்லக்கூடாத பகைவர்களிருந்தால் அவர்களுக்கு விரோதமாகிய தாயதிகளை வருத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் பணக்கொடுத்தாவது பொய்ப் பத்திரம்பிறப்பித்தாவது, அவர்களுொருவர்க்கொருவர் பகையெழுப்பவேண்டும். நடுவிற்புரைச்சுலுண்டாலுமுத்தும் பந்தனைப்படுகின்றது. ஆதலாலிதைக் குறித்தென் சொல்லுக்கேட்டுச் சுவயபட்சத்தை இரட்சித்துக்கொண்டு பரபட்சத்தைப் பேதிக்கவேண்டும். இது காகம் வையியாவினுக்கொவ்வது நன்று. ஏனெனில், ஒரு வேளை பகைவனு நன்மை சொல்லுகிறான்; எப்படியென்றால், ஒரு திருட்டுருவனைப் பிழைப்பித்ததும், ஒரு ராட்சதன் இரண்டு பசுக்களைப் பிழைப்பித்ததும்விரோதவன அரசனைதைக் கேட்டு அது எப்படியெனக், கொடுக்கண்ணன் சொல்லத்தொடங்கிற்று.

(இன்னும் வரும்)

எம். அதிகாரம்.

புதல்வரைப் பெறுதல்—On obtaining children.

கக. பெறுமவற்றையாமறிவதில்லைபறித்த மக்கட்பேறல்ல பிற.

பு. ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் அறிபவேண்டியவற்றை அறிவதற்கு உரிமைபாசிய மக்களைப்பெறுவது அல்லாதவையாகிய மற்றப் பேறுகளை நாம் மீட்டப்பது இல்லை.

Among all the benefits that may be acquired, we know no greater benefit than the acquisition of intelligent children.

Dreu

Of all the world calls good, no good exists Like that which wise and virtuous offspring give I know no greater good.

Ellis

கக. எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டாபழிபிறப்பாப் பண்புகட மக்கட் பெறின்.

பு. வினைப்பயனாற் பிறக்கின்ற எழுவகைப்பிறப்பும் ஒருவனைத் தீவினைப்பயன்சொல்லிய துன்பங்கள் தொடாதொழியும், பழியுண்டாகாத நல்வினைகளைச் செய்தற்குக்காரணமாகிய நற்குணங்கையுடைய புதல்வரைப் பெறுவானுனல்.

The evils of the seven births shall not touch those who obtain children of a good disposition, and free from vice.

Dreu

பங்குனி மாதம்.

சாதிமாதம் பங்குனி வக. திக. முதல் சித்திரை வக. திக. வக.

நாள்	சுயிழைத்த	வாரம்	நட்சத்திரம்.	திதி.	போகம்.	கரணம்.
12	க	ரா	சு	கூக	ச	கச
13	உ	தி	சூ	கூ	அ	கூ
14	க	செ	ம	செ	தி	கூ
15	ச	பு	பு	செ	ச	கூ
16	கூ	வி	உ	கூ	0	கூ
17	கூ	வெ	அ	கூ	0	அ
18	எ	ச	சி	கூ	அ	அ
19	அ	ரா	ச	உ	ச	கூ
20	கூ	தி	வி	உ	ப	கூ
21	வ	செ	அ	உ	அ	கூ
22	வக	பு	கூ	உ	ல	ச
23	வக	வி	மு	உ	அ	ச
24	வக	வெ	பு	உ	க	ச
25	வக	ச	உ	ச	கூ	ச
26	வக	ரா	தி	உ	ச	ச

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR

புத். சந்திரக ௫.] துராசுட (௨௫). பங்குனி. கூ. தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, March, 9. 1843. [Vol. III. No. 5.]

Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Sivas, being a continuation of the Reply to the communication of a "Lover of good Religion, in No. 2. of the present Vol.

(Continued from page 45.)

In the last two Nos. of the Morning Star we attempted to show that there is a wide and an important difference—yea, a *total opposition*,—between the system of worship delivered to the Jews and that professed and practiced by the Sivas, in these important respects; viz, the one system is aimed at the *exclusion and overthrow* of idolatry; the other at *upholding and propagating* it. The one is without any *credible* evidence of its having originated elsewhere than in the craft of deceitful men; the other has *credible* evidence of its having *originated* in the divine appointment. The one system teaches its unhappy votaries nothing respecting its rites, but that they are in *themselves* meritorious to procure the expiation of sin and obtain the favour of a holy God;—the other insists that the observance of its rites and ceremonies are utterly worthless and abominable in the sight of God, unless they are observed in a spirit of repentance for sin and obedience towards God, and with faith in Christ as "the Lamb of God which taketh away the sin of the world," of whom the sacrifices mentioned in the Books of Moses, are declared to be a type. Heb. ix. 9-15.

We now come to the third and most important point of our correspondent's inquiries—What is the meaning of those texts that declare that the rites and ceremonies performed by the Israelites should be *perpetual* or that they should be continued *for ever*?

There can be no question but that the words "*for ever*" and "*perpetual*" in their primary signification mean, "*never ceasing*," "*continuing for ever*," &c. Therefore, if it cannot be shown that they were sometimes used in a limited sense, to mean merely a "*long period*" or the "*whole period of a particular dispensation*," it must be admitted—in the absence of other sufficient proof to the contrary—that the rites and ceremonies alluded to are of *perpetual obligation*, and that it is the duty of Christians to observe them.

But we shall now proceed to show that these words were frequently used in a limited sense. In proof of this, see Exodus xix. 9. "And the Lord said unto Moses, Lo I come unto thee in a thick cloud, that the people may hear when I speak with thee and believe thee *for ever*." This appears to be limited to the term of Moses' life. If the objector urges that reference is here made to the code of laws which Moses delivered, which remained in force among the people after his death, we answer, It possibly is so, but in our view, the construction which we have given of the passage is the *more natural and probable*. But we are not dependent on this text alone for proof. See Ex. xxi. 6, where it is said in regard to a servant who should not wish to be freed from his master—"then his master shall bring him unto the judges, he shall also bring him to the door or unto the door-post; and his master shall bore his ear through with an awl; and he shall serve him *for ever*." Here it is plainly limited to the term of the servant's life.

See Chron. xxiii. 13: "And Aaron was separated that he should sanctify the most holy things he and his sons *for ever*." Here it means that the priesthood should be established in Aaron's family, and that he and his sons should devote themselves to its service while they lived. See Jonah ii. 6, where Jonah describing the hopelessness of his condition in the belly of the whale says "the earth with her bars was about me *for ever*." See also John viii. 35. "And the servant abideth not in the house *for ever*, but the son abideth ever;" which means, that a servant may, by the master's will, at any period, be ejected from the family, but the son has a permanent interest in it. See also 1st Kings ix. 3, where God speaks to Solomon at the dedication

of the temple which he had built: "I have hallowed this house which thou hast built, to put my name there *for ever*;" which is, of necessity, limited to the term of the temple's duration. See also Ezek. xxxv. 5, where the hatred of the Edomites to the children of Israel is denominated a "*perpetual* hatred." There are many other texts of similar import. But these are sufficient to show that it was not uncommon to use the words "*for ever*" and "*perpetual*" with a limited signification. The term "*through your generations*" being of similar import, would of course fall under the same rule of usage.

Now, if the words in question have a limited signification in the texts we have quoted, as they plainly and necessarily must have, then it follows that the same words also *may* have a limited signification in the texts quoted by our correspondent; and therefore, that these texts in themselves furnish no valid objection to the abrogation of the Jewish rites and ceremonies. In other words, it shows that the use of language was such as to allow, with perfect propriety, of the words "*for ever*," "*perpetual*," &c. being used to signify a very long time, or through the period of a man's life, or through the period of a particular dispensation. Now the question is, were they used in this sense in the texts referred to by our correspondent? That they were used in this sense in the verses referred to may be inferred from the nature of the subject; i. e. if the rites and ceremonies were merely *types* and *shadows* of better things to come, as we have shewn in our last two numbers, then they could exist only to the time of the appearance of their antitype, for the *antitype* does of necessity do away with the type.

It may be inferred secondly, from the fact that they are *actually done away*; and that Christians universally acknowledge their obligation to lie only in offering spiritual worship, the incense of pure affections and the offering of holy desires. For it cannot be supposed that God would allow that which he had designed to exist for ever, and which he had declared should exist *for ever*, (using the word in its primary sense) to be done away by any cause whatever. His character for veracity would thereby be impeached, and he could no longer be regarded as a *God of Truth*. If then it be admitted that God is a God of Truth (a point which we trust, our correspondent is not disposed to question) and it is found that he has declared concerning certain institutions and things, that they shall be observed by his people "*for ever*," "*through all their generations*," and it is ascertained that these institutions and observances are not now regarded, and that the temple itself, has been utterly overthrown, the natural and necessary inference is, that the words in this connection had a limited signification. And further, when it is seen that the words in question had not unfrequently, in common usage, a limited signification, (which we have also shewn) the candid inquirer will at once admit the propriety and force of this inference. But here it may be asked, how shall the student of the Bible know when the words in question are used in a *limited* sense and when in their primary signification? We answer, the *nature of the subject* spoken of, and its *connections* will almost always determine this.

But we will leave inferences and resort to the direct testimony of Scripture in confirmation of our views.

1. Is there any intimation in the Old Testament that the ceremonial worship of the Jews was to be annulled and another method of worship instituted? See Jeremiah iii. 16. "In those days saith the Lord, they shall say no more, the ark of the covenant of the Lord, neither shall it come to mind, neither shall they remember it, neither shall they visit it, neither shall that be done any more." Look also at Jeremiah xxxi. 31-33. "Behold the days come, saith the Lord, that I will make a *new covenant* with the house of Israel, and with the house of Judah, not according to the covenant that I made with their fathers in the day that I took them by the hand to bring them out of the land of Egypt (which my covenant they brake although I

was an husband unto them saith the Lord;) but this shall be the covenant that I will make with the house of Israel; after those days, saith the Lord, I will put my law in their inward parts, and write it in their hearts; and will be their God and they shall be my people." These verses are quoted in the epistle to the Hebrews chap. viii. as having particular reference to the "better covenant" of which Christ was the "mediator." "In that he saith a new covenant he hath made the first, old." See the 13th verse.

2. Did Christ teach any thing on this point. See John iv. 19-21; 23-26. "The woman saith unto him, Sir, I perceive that thou art a prophet. Our fathers worshipped in this mountain, and ye say that in Jerusalem is the place where men ought to worship. Jesus saith unto her, Woman, believe me, the hour cometh, when ye shall neither in this mountain nor yet at Jerusalem worship the Father." "But the hour cometh and now is, when the true worshippers shall worship the Father in spirit and in truth; for the Father seeketh such to worship him. God is a spirit, and they that worship him must worship him in spirit and in truth. The woman saith unto him, I know that Messias cometh, which is called Christ: when he is come, he will tell us all things. Jesus saith unto her I that speak unto thee am he."

Here is a plain intimation that the hour was near, when the old form of worship was to be abolished, and a new and more spiritual worship instituted.

3. What did the apostles of Christ teach respecting it? See Acts xv. which contains a discussion of the question whether the Jewish rites were obligatory on gentile converts,—some Jews having insisted that they were. The decision of the apostles is thus expressed in an epistle addressed to their gentile brethren: "Forasmuch as we have heard that certain which went out from us have troubled you, with words subverting your souls, saying, Ye must be circumcised and keep the Law, to whom we gave no such commandment. It seemed good unto us, being assembled with one accord, to send chosen men unto you with our beloved Barnabas and Paul." "For it seemed good to the Holy Ghost and to us to lay upon you no greater burden than these necessary things: That ye abstain from meats offered to idols, and from blood, and from things strangled, and from fornication; from which if ye shall keep yourselves ye shall do well. Fare ye well." verses 24, 25; 28, 29. See also Colossians ii. particularly verses 13-17. "And you, being dead in your sins and the uncircumcision of your flesh, hath he quickened together with him, having forgiven you all trespasses; blotting out the hand-writing of ordinances that was against us, which was contrary to us, and took it out of the way, nailing it to his cross; and having spoiled principalities and powers, he made a show of them openly triumphing over them in it. Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of an holyday, or of the new moon, or of the sabbath days, which are a shadow of things to come, but the body (or substance,) is of Christ.

The Epistle to the Hebrews—being addressed particularly to Jewish Christians, who were strongly attached to the Jewish ceremonial worship, is almost wholly devoted to this subject; and should be carefully studied by every one who is desirous of understanding the nature and relations of the old and new Testament dispensations.

See chapters viii., ix., x., where it is plainly shown that the old dispensation of ceremonial and sacrificial worship was done away, and that Christ had opened a new and living way of access to God by the offering of himself, by the which offering "he hath perfected for ever them that are sanctified." x. 14. "The Holy Ghost this signifying, that the way into the holiest of all was not yet made manifest, while as the first tabernacle was yet standing; which was a figure for the time then present, in which were offered both gifts and sacrifices, that could not make him that did the service perfect, as pertaining to the conscience; which stood only in meats and drinks, and divers washings, and carnal ordinances, imposed on them until the time of reformation. But Christ being come, an high priest of good things to come, by a greater or more perfect tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this building; neither by the blood of goats and calves, but by his own blood, he entered in once into the holy place, having obtained

eternal redemption for us. For if the blood of bulls and of goats and the ashes of an heifer sprinkling the unclean, sanctifieth to the purifying of the flesh; how much more shall the blood of Christ, who through the eternal spirit offered himself without spot to God: purge your conscience from dead works to serve the living God? And for this cause he is the Mediator of the New Testament, that by means of death, for the redemption of transgressions that were under the first Testament, they which are called might receive the promise of eternal inheritance."—Chap. ix. 8-15.

It has been clearly shewn by the foregoing quotations and remarks 1st. That the words "for ever," "perpetual," &c. were sometimes used to signify the term of a man's life, and sometimes the duration of a particular period or dispensation.

2dly. That it is appropriately and necessarily inferred from the nature of the subject spoken of, that the words had this limited signification in the texts referred to by our correspondent.

3dly. That it is further necessarily inferred that they had this signification, from the fact that the things spoken of have actually ceased to be observed, and have, as it were, passed out of existence.

4thly. That it was foretold by the prophets and by Jesus Christ that the old covenant of ceremonies and offerings was to be abolished and a new spiritual worship introduced; and,

5thly. That the apostles of Christ after his death;—(i.e. after he had offered himself as a sacrifice for us.)—assiduously taught, that the old ritual worship was no longer of any value—that its design had been fully accomplished by the death of Christ, and that it was no longer obligatory on men.

We conclude our remarks on this point by quoting the following scriptural exhortation for the warning and advice of our Siva friends:—"Having therefore, brethren, boldness to enter into the holiest by the blood of Jesus, by a new and living way which he hath consecrated for us through the veil, that is to say his flesh, and having an high priest over the house of God let us draw near with a true heart, in full assurance of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our bodies washed with pure water."—"For if we sin wilfully after that we have received the knowledge of the truth, there remaineth no more sacrifice for sins,—but a certain fearful looking for of judgment and fiery indignation, which shall devour the adversaries.—He that despised Moses' law died without mercy under two or three witnesses.—Of how much sorer punishment, suppose ye, shall he be thought worthy who hath trodden under foot the Son of God, and hath counted the blood of the covenant, wherewith he was sanctified, an unholy thing, and hath done despite unto the spirit of grace?" Heb. x. 19-23 26-29.

In our next No. we propose to reply to the remarks of our correspondent touching the circumcision of Christ—Paul's visit to the temple,—the circumcision of Timothy; and also to the assumption, that God inhabits the idol—which, with a few concluding remarks, will finish what we have to say on this subject at present.

இஃது

"கைவன் துமரன் நன்மதாபேதன்" என்ற கையெழுத்துடன் காணலான கடிதத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் உத்தரம் முற்றுப்பெற்றது.

புதல் சனங்களுக்கு உபயோகமாகும் பெருட்டு கிருஷ்ணப் பட்டாச்சிசன முகையும சிவசமயத்தினர் அருகரித்துவழங்குவரும் தியானிட்டுக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று தனதன் அபிப்பிராயத்தினை அப்பிராயத்தினால் பேதப்பட்டதெனும். ஆம் சொல்லப்போகில், முற்றும் பகைமுற்றதெனும், பிறவிட்ட உதயதாரகை இஃது சஞ்சிகைகளின் கண்ணில் சிவபவ நியாயககரெடுத்தக் காட்டும். புதல் சமயமுஞ் சிவசமயமும் என்னென்ன காண்களில் ஒன்றுக்கொன்று பேதமுறவெனில், புதல் சமயமானது லக்ஷணத்தை நிகழ்கொடுத்து அந்தைத் தலையிட்டு எந்தென்போடும், சிவசமயம் என வுத்திரு மாருக வாகரணைச் சந்தை நிறைதிருந்தி அந்தை எங்கும் பிரவிடப்பண்ணவுமென்ற கோச்சுமுடியவல்ல மந்திரமாயுடலம். சிவசமயமென

பாடுதொரு போதிய அந்தாட்சிப் பிரமாணமில்லிற் சந்திரனயின் வரல்களின் வஞ்சனையினின்றித்ததாயிருக்க, பூத சமயமானது போதிய பரிபூரண அந்தாட்சியுடன் தேவநிபம குட்ச விதியாது நித்ததாயிருக்கின்றது. சிவசமயமானது சடங்குப் பிரமாணங்களைக் குறித்து பாடுதொன்றையுத் தனது தீர்ப்புதமுன் தாசுக் கருக்குப் போதியாயல் பாவப்பிராயச்சித்தத்தை அடைகிறதற்கு, பரிசுத்த பராபரனுடைய அதுச்சித்தத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்குச் சடங்கு சிவாயப்பிரமாணங்களைத் தானே ஒரு தருத்த பெறப்பெற்றிருக்கின்றது என்பதையே பொதிக்க, பூதசமயமானது பாவத்துக்காகக் குணப்பட்டுப் பராபரனுடைய சொத்துக்களையுத் தடைக் குணத்துடனையும், உலகத்தின் பாவத்தைச் சமத்து நித்திற தேவாட்டுக்குடையாய் கிறிஸ்து நாதரைப் பற்றியோசை எழுதின ஆகமங்களைச் சொல்லப்பட்ட பலி ஒரு உலகமெய்யென்று காட்டுகிற விசுவாசத்துடனையும் இவ்வித கியமத்திடையே அதுசரித்தாலேயன்றி வேறு பிறகோக்கல் காரணமாக அதுசரிப்பது பராபரனுடைய கண்ணுக்கு முன்பாக அரோசமாயும் முற்றத் தகுதியின்மையாயும் இருக்கின்றதென்று வற்புறுத்திச் சொல்லுகின்றது. (எபிரேயர். கூ. கூ. யடு. ச லோபங்களைப் பார்.)

இவ்வேறே சனங்கன் கடத்தின சடங்குகளை இப்போவும் எப்போவும் கைக்கொள்வது உடமையென்று "சன்மதாபேட்சி" என்பவர் சொன்ன மூன்றாம் காரியத்தை இப்போதெடுத்துப் பார்ப்போமாக. "எமெய்க்கைக்கும்" "எப்போதைக்கும்" என்ற பதங்களுக்குக் கூறப்படல் கருத்தென்னவெனில் "ஒருக்காலம் நின்றுபோகாது" "எ-மெய்க்கைக்கும் நிற்றும்" என்ற கருத்தாயிருத்ததேயானால் பின்ன காம்பேசவேண்டியதென்னி ஆகையினால் உலகத்தின்கண் கெட்டுக் காலத்தை அல்லது ஒரு பிரதான காரியம் கடத்தேறமொரு முழுக் காலத்தை மாத்திரம் காட்டுகிறதற்குத் குறிப்பாய்ச் சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தக் கொள்ளுகிறதென்று போதிய அந்தாட்சியுடனே காட்டாமற் போவதுண்டானால் மேற்கூறியவருக்குச் சடங்குகளையுத் கிரியாங்கப் பிரமாணங்களையும் எப்பொழுதுமென்றென்றைக்கு மாயாமல் அதுசரித்தவாலேயென்கொண்டுமும், அப்படி அதுசரிப்பது கிறிஸ்துவாகச் மேல் விழுந்த உடமையென்று ஏற்றுக்கொள்வதென்கையு. "என்மெய்க்கைக்கும்" "எப்போதைக்கும்" என்ற வார்த்தைகள் பலமுறையும் சில குறிப்பான கருத்துக்களுக்குக் கொண்டு பிரயோகிக்கப்படுமென்பதற்குள்ள நியாயத்தை எடுத்துப்பார்ப்போமாக. எப்படியானால், மோ. உ. ஆக. யகூ. கூ. "கர்த்தர் மோசேயுடனே திரோ காம உன்மெய்க்கை கொலலும் வார்த்தைகளைச்சனங்கன் கெட்டே அத உன்னையும் என்மெய்க்கை விசுவாசிக்கும்படிக்கு காம மேசுத்தினிருட்டிலே உன்னுடைய வருவோமென்று." "என்மெய்க்கைக்கும்" என்றதிலும் மோசேயுடைய ஆயிகளின் முடியும் ட்டுமெ-மே அர்த்தமாயிருக்கிறது. மேற்கூறிய இந்த வசனத்திலும் மோசேயுரிப்பித்த சிவாயப்பிரமாணம் அவர்மீறித்தனப்பிரதமம் சனங்களுக்குத் திபுத்தபுத்தபோகாமல் என்மெய்க்கைத் திபுத்தென்று பரிதிவாநியாய காமதாபேட்சி சொல்லவந்ததானால் அதற்கு காம கொடுக்கும் உத்தமென்னவெனில், அவர் சொல்லுமிடபடி ஒரு வேளை அப்படியிருக்கவுகூடும். ஆனாலும் எங்கள் எண்ணத்துக்கு காமன் சொல்ல வசனம் ஒருவன் மெத்தத் தருத்ததாயிருக்கின்றது. இவ்வசனத்தெமாத்திரம் காம அந்தாட்சியுக் கொடுக்கவல்லது என்னுடைய சமுதாயம். அதாவது "மோசே. உ. ஆக. உக. கூ. சமொன் அவன் (வேலைக்காரன்) த் தேவர்களுக்கெதையுத்துப்போய் அவனைக் கதலின் கிட்ட அவ்வுத சதலின் நிலையின் கிட்டச் சேரப்பண்ணக்கடவன். அக்கேயவன் சமொன் அவன் காணத் கம்பியிலேயே குத்துவானு. அத்தருப்பின் என்மெய்க்கை அவனுக்கு வேலைசெய்யக்கடவன்." "என்மெய்க்கைக்கும் அவன் வேலைசெய்யக்கடவன்" என்றதிலும் அந்தவேலைக்காரனுடைய ஆயிகளானவுமென்றே அர்த்தக்கொள்ளுகின்றது. காம-மம். உக. யகூ. "ஆனாலும் அவன் குமாரரும் பரிசுத்தமான ஸ்தலத்தை என்மெய்க்கை காக்கிறதற்கும் என்மெய்க்கைக் கர்த்தருக்கு முன்பாகத் துபங்காட்டுகிறதற்கும் பரிசுத்துவைக்கப்பட்டார்கள்." இந்த வசனத்திலும் ஆசாரியப்பட்டது ஆனாலும் வங்குத்திற் ல்லாப்படுமென்றும், அவனும் அவன் புத்திரருக்கு வேலைக்குக் காலவரையில் ஆசாரிய ஆசரிப்புக்கென்று தங்கன் கோத்துவிடவேண்டுமென்றும் அர்த்தக்கொள்ளுகின்றது. இன்னும், பொது நிலைக்கத்தின் வயிற்றிலிருத்தபொழுது

தனது நிலையின் அவநியைப் பற்றி யோசனை. உ. அதி. கூ. "பூமியின் தாழ்ப்பாக்கள் என்மெய்க்கைக்கும் என்ன அடைக்கின்றதாயிருக்கிறது." இன்னும், யோவா. அ. கதி. "அடிமைபானவன் என்மெய்க்கைக்கும் வீட்டிலே தங்கான்; குமாரனே என்மெய்க்கைக்கும் அதிலே தங்குவான்" அடிமைபானவன் தன்னுடைய சமொன் கித்தப்படியே எவ்வெனியிலுமெனினத்தபடி அந்தச் சமுசாரத்தைவிட்டதற்குப் பட்டக்காரனாவனென்மெய்க்கைக்கும் பிரதலின் வீட்டிலே இப்போனென்றே அர்த்தக்கொள்ளுகின்றது. இன்னும், சாலோமோன் கட்டின தேவாலயத்தைப் பிரதிட்டை பண்ணுவதென்ப பராபரன் அவருக்குச் சொன்ன காரியத்தைப் பற்றி க. இரா. கூ. க. "இ கட்டின இந்த வீட்டிலே கம்முடைய காமத்தை என்மெய்க்கைக்கும் வைக்கத்தக்கதாக அதைப் பரிசுத்தம்பண்ணினோம்." "என்மெய்க்கைக்கும்" என்றதிலும் அந்தவீடு திறன் காலமெய்க்கைக்கும் என்றருத்தமாயிருக்கிறது. இன்னும், இவ்வேறேயிற்றைக் குறித்து விவரமாக அறிந்த எந்தாமிப்பரைப் பற்றி எசேக்கியேல், கடு. இ. "இ நித்தியபகையவைத்து" என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இக்கருத்தைக் காட்டிய வேறும் அநேக வாக்கியங்களுமுண்டு. அவைகளை இங்கனம் எடுத்துரைக்கவேண்டியதில்லை. "என்மெய்க்கைக்கும்" "எப்போதைக்கும்" என்ற மொழிகளை மேற்கொண்டவிய விதமான கருத்துடன் பிரயோகிப்பது பொதுவழக்கத்தானென்பதற்கெனவே போதுமான அந்தாட்சியாயிருக்கின்றது. "உன் வாழ்க்கை முழுக்கும்" என்ற மொழிக்கும் இவ்வித அருத்தமாகையால் மேற்கொண்டவிய திபாபங்களை இத்தருமடங்கும்.

மேற்காட்டிய வசனங்களின்படிக்குக் காக்கக் கொடுப்பார்த்த மொழிகள் ஒரு குறித்த காலவரையையு மாத்திரம் கருதுவதுண்டானால் சன்மதாபேட்சியானவர் தமது கருத்திலே எடுத்துக் காட்டின வசனங்களும் அப்படியே ஒரு குறித்த காலவரையையு மாத்திரம் கருதுவதென்று காம சொல்லவேண்டியது. ஆகையால், பூதக்கருவிய சடங்கு சிவாயப்பிரமாணங்களை அனைத்தும் அழித்துப்போகாதென்பதற்கு இந்த வசனங்கள் ஒருபொதுமான எதிர்த்தரவைக் காட்டவல்லது. வேறுவிதமாய்ச் சொல்லுவது, காக்கப் பேசும்பொழுதும் அப்படியே "என்மெய்க்கைக்கும்" "எப்போதைக்கும்" என்ற மொழிகளை காக்கப் பிரயோகிப்பது சரிமுறை யென்று அப்பதங்க்கும் ஒரு கெடுக்காலத்தைக் குறித்திறதாகவு அல்லது ஒரு மனிதனுடைய ஆயிகளால் வகுத்திறதாயும், அல்லது ஒரு பிரதான காரியமுண்டானதின் காலத்தைக் காட்டுமிததாகவுமிருக்கின்றது. இப்போதுகேட்கவேண்டியகேள்வியென்னவென்று, "சைவன் குமாரன் சன்மதாபேட்சி" என்பவர் தமது கருத்திலே வரைந்த வாக்கியங்க்கும் இக்கருத்துப்போலப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றதா? அவ்வசனங்க்கு இவ்வித கருத்துத்தானென்பதைக்காரியத்தின்கையலபைக்கொண்டு அதுமானப்பண்ணலாம். அதாவது, காக்கப் மேலைச் சஞ்சிகைகள் இரண்டாய்க் கூறப்படி சடங்குப் பிரமாணங்கள் வரப்போகிற கந்தாரியங்க்களின் நிழலும் அடைபாணமுமாயிருத்தால் அவைகளினுடைய அடையாள் பொருளாகிய கிறிஸ்துவரால் வெளிப்பட்டுக் காலமட்டி நினைத்திருக்கக்கூடும். ஏனென்றால், முத்திருதிப்படைபாணப்பொருள் வெளிப்பட்டுப்பொழுது அடைபாணப்பொருள் அழித்துப்போவதென்கையால். இரண்டாவதாகக் காரிய இயல்பைப் பார்த்தாலும் அவைகள் திச்சயமாகவே அழித்த போயிற்றென்றும் கிறிஸ்தவர்கள் என்னும் செனத்தவேண்டிய கடைமை. திவ்விவதிபாட்டினும் சந்தேசத்திலும் கத்த எண்ணக்கனியம் அடக்கியிருக்குதென்று அதுமானிக்கப்பட்டக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் என்மெய்க்கைக்குமிருக்கவேண்டுமென்று குறித்தவைகளையும் என்மெய்க்கைக்கும் சிவாயிருக்கவேண்டுமென்று வெளிப்படுத்திவைகளையும் வேறொரு காரணத்தினாலேயென்கைப்பட்டுப்போகப் பராபரன் இடம் கொடுப்பதென்றென்னவது புத்தித்தாழ்ச்சி. அப்படிச்செய்வாரேயென்கால் அவருடைய உண்மைக்குத்தாழ்ச்சி உண்டாகும். தாழ்ச்சியுண்டாகின்றபடியால் பின்னவாசத்தியத்தின் பராபரனென்றென்கையும் எண்ணப்பட வேண்டாது. பராபரன் சத்தியத்தின் பராபரனென்றென்கையும் எண்ணாது, என்மெய்க்கைக்கும், அவர்கள் சத்தமிட்டும் தருக்கைய சனங்கனாவதுசரிக்கும்பொருட்டு சிலபல அரிச்சனமுறைகளையுக்கிரமங்கையுப்பற்றிப்பராபரன் கூறியிருப்பதைக்கண்டாதுமல்லித அரிச்சனமுறைகளையுமாரிய சிவமிட்டையுமிப்பொழுதுதாசரிப்பது பலனிக்கையாய்க்கண்டாது, கோயில் தாதுமிடித்தித்து திருமுலம் கைக்கப்பட்டதென அறிபவத்தானு

ம். இவ்விதமொழிகளுக்கொரு காலவரையைப்பற்றிய அருத்தமிருக்கவேண்டுமென்று அதுமானிப்பதவசரமுந் தகுதியாயிருக்கின்றது. இன்னும், சாதாரணவழக்கப்படி இப்போதாமெடுத்துப்பார்த்தமொழிகளுக்கொரு காலவரையைப்பற்றிய அருத்தமில்லையென்கண்டாலும், ஒருகாலவரையிலாதவன் இவ்விதஅதுமானஞ்சரியென்றெத்துக்கொள்ளாமலிருக்கவேமாட்டான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட வாங்குகைகளுக்கொரு காலவரையைப்பற்றிய அருத்தமெப்போ இருக்குதென்றும் எப்போதில்லையென்றும்வெதாக்கமத்தைப்படிக்கிற ஒருமானுக்கன் அந்நிதகொள்ளுவதெப்படி? இப்போதாய்க்கச் செலவந்த விஷயத்தின் இவ்விதமும் அதற்கிணமான வேறுகாரணங்களாலுமிற்றுக்கொள்ளுவான். அது அமிப்போதாய்க்களதுமானப் பிரமாணத்தைவிட்டு எய்தெண்ணத்துக்காதாரமாக வேதவசனத்திலிருந் தந்தாட்சியெடுத்தக் காட்டுவோமாக.

முதலாவது பூதருடைய கிரியாங்க நியமிட்டடைகள் மாறுபட்டு அதிற்சுப்பதிலாக வேறொருவித அரிச்சனமுறை கிருபிக்கப்பட்டிருக்குதென்று பழய ஏற்பாட்டிலெவ்வனுஞ் சொல்லியிருக்குதா? ஏரேமி. க. மசு. “அந்நாட்களின் சம்பலிப்பதேதென்றும், அவர்களின் கத்தருடைய உடன்படிக்கையின் பெட்டியென்று சொல்வதில்லை, அது அவர்கள் மனதிலேயுயருவதுமில்லை. அவர்களைத்தலைநினைப்பதில்லை. கித்திப்பதில்லை, அது இனிச்செப்பனிப்பட்டவேதமில்லையென்று கத்தர்சொல்லுகிறார்,” இன்னும் ஏரேமி கசு: கசு, கசு, “இதோ காட்கள்வருமென்று கத்தர்சொல்லுகிறார், அப்போது இலரலேவின் வீட்டோடும் பூதாவின்வீட்டோடும் புது உடன்படிக்கைப்பண்ணுவோம், காமவாகப் பிதாக்கன் எக்ப்தித்தேசத்திலிருந்து அனழத்தவரக் கைப்பிடித்த நாணிலேயவர்க்கொட்டெண்ணின உடன்படிக்கையின்படியோலல்ல ஏனெனில் அந்த நம்முடைய உடன்படிக்கையை அவர்கள் முறித்துப்போட்டார்கள், நாமுமவர்களில் நம்முடைய அக்காப்பத்தைக் காண்பித்தோமென்று கத்தர்சொல்லுகிறார், இத்தநாட்களுக்குப் பிற்பாடோலெனில் நாயிலரலேவின்வீட்டோடெண்ணப்போகிற உடன்படிக்கையாவது, நாமம்முடைய நிபாயப்பிரமாணத்தையவர்களுள்ளத்தலே கொடுத்தயதையவர்கள் இதயத்திலேமுதையவர்களுக்குப் பரபரவருபிருப்போம், அவர்கள் நமக்குச் சனங்கையிருப்பார்களென்று கத்தர்சொல்லுகிறார், இத்தவசனங்கள் ஏபியேயர் எட்டாமதிகாரத்தில்புதிய உடன்படிக்கைக்கு மத்தியஸ்தர் கிறிஸ்துநாதரென்பதைத் தேனிகாக்காட்டுகின்றது, அப்படியே எபிசர. அ. நக. புதிதான உடன்படிக்கையென்று அவர்கொல்லுகையில் முதலாவதைப் பழமையாக்கலார்.

இரண்டாவது, இதுவிஷயத்தைப்பற்றிக் கிறிஸ்துநாதரேதொகுதல் போதித்திருக்கிறாரா? யோவான், ச. மசு, உசு, உசு. அப்போது இலலிரியானவன் அவரைசோக்கி ஆண்டவரே கீர்தித்தேசத்திலேயென்றெனக்குத்தொன்றுகின்றது, இயேசுவானவர்கொன்னது கிறிஸ்தியே! கீக்களின் தயவிலாவது எருசலேமிலாவது பிதாவைத் தொழுதொன்றாகிருக்கும் காலம்வருகின்றது, அவ்வாமனுண்ணமையாய்த் தொழுதொன்றாகிருவவர்கள் பிதாவை ஆவியினுண்ணமையினுந் தொழுதொன்றாகும்காலம்வரும், இப்போதும் வந்திருக்கின்றது, அப்படியே தம்மைத்தொழுதொன்றாகுமெவர்களைப் பிதாவானவர் வீருமபுகிறார், உன்னுடனேபெகுகிற நாளேயவரென்றார். இத்தவசனங்களைப்படி காலங்கிட்டுப்பிருக்குதென்றும் பழைய அரிச்சனமுறைகள் கின்றுபோகப் புதிதும் அதிகஞானமுமுன் அரிச்சனயொழுக்குகள் னைப்பிக்கப்படுமென்றும் விளங்குகின்றது.

மூன்றாவது, இதுகாரிபத்தைப்பற்றிக் கிறிஸ்துநாதருடைய அப்போதவர்கள் என்னத்தைப்படிப்பிக்கிறார்கள்? “பூதருடைய கட்டருமுறைகளைப் புறச்சாதியாரமுதசரிப்பது அவர்கள் கடமையோலென்ற கேவில்குமுதமொழி அப்போதவர்க் பதினைந்தாமதிகாரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. சில பூதர்கள் தங்கள் அரிச்சனமுறைகளைப் புறச்சாதியாரமுதசரிக்க வேண்டுமென்றதாக வற்புறுத்திப்பெனினார்கள். அப்போ. மரு. உசு. உசு. எவ்வளவு கட்டருபெறுத அவர் எவ்கனித்திலிருந்து புறப்பட்டு கீக்கள் இருத்தசேதனம் அடைப்புகொண்டுமென்றும், நிபாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லி இப்படிப்பட்ட வாத்தையிலேயுபுக்கனக் கலகப்படுத்தி உட்கொண்டதாய்க்கனத்தந்தாடப்பண்ணியிருக்கிறார்களென்று நாம்கேள்விப்பட்டபடியிலேயே எவ்வளவு தெரிந்துகொண்ட சிலமனிதரை நம்முடைய க

த்தாயிப இயேசுத்திலுதுவித் நாமத்திற்காகத் தங்கள் பிராணையுட்கித் தனமாய் எவ்வுக்குப்பிரியமானவர்களுமாயிருந்த பருணபாலோடும் பவுலோடும் உவ்வித்திந்திக்குப்படுகின்றமென்று ஒருபுறப்பட்டு யோசனைப்பண்ணிக்கொண்டு அந்தபடியே பூதரவையுஞ் சிலரவையுமனுப்புகிறோம். அவர்களுக்கன உவ்விதலே உவ்வுக்குத்தலிப்பார்கள் எவையெனில் உவ்வுக்குக்குப்படைத்தவையென்கும் இரத்தத்திற்கும் கொடுக்கக் கொடுத்தவையென்கும் வேகித்தனத்திற்கும் கீக்கள் விலகியிருக்கின்றோம். இதுவேவல்லாமல் வேறொருகமானபாரமொன்றும் உவ்வுமேற் போடாமலிருக்கும்படிக்குப் பரிசுத்தாயிபும் காங்குக்குத்தாயிருக்கிறோம். மேற்சொல்லியவையின்கின்றுக்கொண்டால் நம்முசெய்வீர்கள். சுமாயிருப்பீர்களாக. என்னோசே. உ. மசு. மசு. பாவங்களுக்கும் உவ்களமாயித்தித்தித்தோலென்கும் (அஞ்ஞானமார்க்கத்தாலும்) மரித்தவர்களுக்குத் தக்கவையென்கும்புட்குட அவருமரிப்பித்துப் பாவங்களுக்கெல்லாம் உவ்வுக்குக்கும்கின்று, நமக்காகச்செய்யப்பட்டதையும்குவிதேர்த்தமுமாயிருந்த கட்டள்களின் கையெழுத்தைக்குத்து அதைநகல்விராதபடிக்கெடுத்து அதைச்செல்லவையுத்திச்சொத்து அணியுத்துப்போட்டுத் தரைத்தனங்களுக்கும் அந்நரங்களுயுந் கொடுப்பீயிருக்கிறீயவர்க்குமாய்க்காண்பித்து இவ் தமாயவையனைச் செயித்துக் கெடீயரமக்கத்தார். ஆதலாத்திச்சனத்தையும் பானத்தையும் பணுகையையும் மாடபிறிதயைம் மூய்வுருக்கையுக்குறித்தவையினுந் துங்குகுக்குற்றவாகிச்சுக்காதிருப்பாருள். அவைகள் பிவத்தவையென்கு கிறிஸ்தியிருக்கின்றன. அவைகளிப்பொருள் கிறிஸ்துவினிடத்தலேயுண்டாயிருக்கின்றது.

கிரியாக்கப்பிரமாணத்தில் மிகுதியும் பற்றிவ்வர்க்காயிருந்த பூத்கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பிரதானமாய் அப்போதவையென்கு எபியேயருக்கெழுந்த கிருபம் முழுதும் இதுவிஷயத்தைப்பற்றிப் பெகுகின்றது, ஆகையால் பழைய புதிய ஏற்பாட்டின் கியைகளினிடலையுந் தம்மையையும் அந்நித்கொள்ளப் பிரியுன்னவர்கள் எபியேயருக்கெழுந்த கிருபத்தை மெத்தச் சாவதாமாய்ப் படிக்கவேண்டியது. எபியேயருக்கெழுந்த எட்டாமதும் பதாம் பத்தாம் அக்காரங்களில்புதிய உடன்படிக்கைகளுக்கிப்போகக் கிறிஸ்துநாதர் தம்மையுத்தாலும் பவிலேயுத்தவையுந் நாம்கள் பரபரவருகின்ற கட்டிச்செய்யப்பட்ட புதிதஞ் சிலவையுந் ஒருவதைய நமக்காக உண்டாக்கியிருக்கிறார். அந்தப் பவிலுலே “பரிசுத்தமாகப்பட்டவர்களை அவர் ஏரேபலியிலே எம்மென்றையும் நிறையுன்னவர்களுக்கின்று” (எபிசர. க. மசு) முதலாக்கலாம் திங்கையிற் பரிசுத்தமான இவ்வுக்குப்போகிற மார்க்கம் வெளியாக்கப்பட்டவிலெவ்வாறு பரிசுத்தவியானைக் குறித்திருக்கிறார், அந்தக்கடாரம் இக்காலவகைக்கும் உவ்வையுப்பிருத்தது. அதில் காணிக்கைக்கும் பவிலுக்குச் செலுத்தப்பட்டவருக்கின்றன. அவைகள் செம்மையாக்குதலுன் காலம்வரும்கு (இலரலேயருக்குக்) கட்டளையிடப்பட்ட யோசனைபான்களாலுந் சரித்தருக்கெற்ற (மற்றிற்) சடக்குகளாலும் மத்திரம் ஆராதனசெய்கிறவனுடைய மனத்திருக்கிறவனுட்காக்கக் கடத்தவையையிருக்கின்றன. கிறிஸ்துவானவா (உலகத்தில்) வத்த இவவுலகப்பெருனாயிராமலுந் கையாற்செய்யப்பட்டாமலும் அதிகமென்றமையாயும் அதிதனையுயிரிக்குகிற கடாரத்தன் வழியாய் வருகிறவையென்கிய நம்மையென்குத்தித் தாசாரிபராய் வெள்ளாட்டுக்கடாய், உவ்வகான இவையென்கு இரத்தத்திலுலேயலவ தமது சொந்த இரத்தத்திலுலே நமக்காக தித்தியியிடபுண்டாங்க எவலாக்கால்குக்காகையுந் ஒருதரம் பரிசுத்தமானவக்களின் பிரவேசித்தார். அதெப்படியெனில் காண வெள்ளாட்டுக்கடாய் இவையென்கின்றுத்தமும் கடாரியின் சாம்பலும் அகசிப்பிட்டவர்க்கென தெனிக்கப்பட்டு அவனுடைய சரிசு அகசியை கீக்க்த்தக்கதாக அவனைச் சுத்தமாகக்கொண்டிருக்க தித்திய ஆவியிலுலே தம்மைப் பின்பலவாத பலயாகப் பரபரவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்த கிறிஸ்துவனுடைய திரு இரத்தம் மிகவும் அதிகமாய் மனத்திற்செதுவான கரியைகளை கீக்கிச் சலையுடைய பரபரவருக்கென ஊழியஞ்செய்வதற்கு நம்முடைய மனவகைச் சுத்தமாகும்வலவா! இதினிலே முதலுடம்படிக்கையின் காலத்தில் கடந்த அகிரமங்களை திவர்த்தசெய்வதற் கேதுவாக அவர் மரித்தபின்பு அமுக்கப்பட்டவர்களை வாக்குத்தத்தமான தித்திய சுத்தத்திந்த அடைத்தகொள்ளும்படிக்கே அவர் புதியஉடன்படிக்கையின் தித்தியதாரபிருக்கிறார். எபிசர. க. அ—மரு.

மேற்காட்டிய வசனங்களிலும் கவனிப்புக்களிலும் நாம் து
வாம்பரமாய் அறிந்தென்னவெனில்,
கவது. "என்றைக்கும்" "எப்போதெனும்" என்ற மொழிக
வ் சிலவேளைகளில் ஒருமனிதனுடைய ஆயுட்காலம் முழுவதும் கரு
துகிறதற்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றனவல்லாமல் சிலவேளைகளி
ல் ஒரு பிரதான காலக்குறிப்பின் அல்லது வேறொரு நியமத்தின்பு
ழுவைக் காட்டுகிறதற்கும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றதென்றும்,
உவது. இடப்பொழுது பேசப்பட்ட காரியத்தின் இயல்பைப்
புதுத்திற் கட்டிக்காட்டப்பட்ட வசனங்களுக்கு ஒரு காலக்குறி
ப்பைப் பற்றி அருத்தமுண்டென்று தீர்மானிக்கப் போதிய கிபா
யமும் அவசரமுண்டென்றும்,

கவது. இப்போ நாம் பேசுவதற் காரியங்களைக்கொண்டு நா
யின்னும் அவசியமாய் அதுமானித்தென்னவெனில் மெய்யாக
வே சடங்குநியமாய்ப்பிரமாணங்கள் ஒழிந்துபோய் நிலைகொலை
துவிட்டதென்றும்,

சவது. நியாயப்பிரமாணங்களையும் பல்செலுத்தலையும் பற்
றிய பழய உடன்படிக்கைகள் அழிந்துபோனமென்றும் பதிதானமு
றையொழுங்குகள் அகவகளுக்காக எதிரப்படுமென்றும் கிறிஸ
துகாததும் தீர்க்கதரிசிகளும் முன்னற் சொன்னார்களென்றும்,

இவது. கிறிஸ்துநாதா செத்ததின்பிறகு அவருடைய அப்போ
தைவர் அதிக சான்றிதையுடன் போதித்ததென்னவெனில் கிறிஸ
துநாதர் மரணமடைந்ததற்குச் சடங்குநியமாய்ப்பிரமாணத்தின்பா
தொரு பயனிலையென்றும் மனிதர் அத்ததை அதுநிரப்பது அவர்
கள் கருமையல்லவென்றும் நான்.

சுவசமயச் சின்னங்களுக்குப் புத்தியாகப் பிச்சுவரும் வேதவ
சனங்களை எடுத்தெழுதி லுத்தக்கவனப்பை முகிப்போமாக. எ
யிரே. ல, லக, உஉ, உக, உக. ஆகையால் சகோதரரே பரி
சுத்தமான இடங்களுக்குப்போகிற மார்க்கத்தை நியேசுவானவ
ர் தமது சகோதரர்களை நோக்கிச் செல்லியவாய்ப் புதுதரு சிலனு
மான மார்க்கமாக நமக்குண்டுபண்ணிவைத்ததால் நாம் குற்றத்
வதச் சாற்றுகிற மனது நீக்கத் தெனிக்கப்பெற்ற இருதயமுள்ள
வாகனாய் உண்மையுள்ள இருதயத்தொடும் விசுவாசத்தினாலாகிற
தச்சபத்தோடும் பராபரனைச் சேர்க்கடலோம். சந்திப்பத்தை அ
தர் தகொண்டபின் நாம் மனப்பூர்வமாய்ப் பாவஞ்சுத்தால் வே
றொரு பாவப்பலி நமக்கு மீதயாய்ருப்பதில்லை. பராபரனுடையகு
மாரனைக் காலினால் மிதத்துப்போட்டுத் தவனைப் பரிசுத்தஞ்செய்
த உடம்படிக்கையின் லுத்தத்தை அசுத்தமெய் நெண்ணிக் கிரு
பைபிளுவியை அசுத்தப்பண்ணிவனவன் எவ்வளவுதிக ஆக்கிக்கு
ப் பாத்திரவாலுவிருப்பான்.

இனி அடுத்த சஞ்சிகையிற் கிறிஸ்துநாதர் விருத்தசேதனம்பண்
ணப்பட்டதைப் பற்றியும், பவுல தேவாலயத்துக்குப்போனதை
ப்பற்றியும், தீமோந்தேயு விருத்தசேதனம்பண்ணப்பட்டதைப் ப
ற்றியும் பராபரன் உக்கிரக்கனலும் வாசனம்னுதிருவென்றும்
கொட்பாட்டைப் பற்றியும், சில கவனிப்புக்களப்பண்ணி நா
யினைப்பற்றி இப்போதெனக்குச் சொல்ல வேண்டிய காரியங்களை
அடுத்த சஞ்சிக்கையில் முடித்துப்போடுவோம்.

தாமகேது தரிசன விளக்கம்.

நீட்சிமையான பிரகாசம்பொருந்திய வால் நட்சத்திரமொன்
று சூரியன் அலதமயமானதின்பிறகு மேற்குத்திக்குவித்தவரு
றெதை நீங்கெனவொருவ் கவனமாய்ப்பார்த்திருக்கக் கூடும். இ
ந்த நட்சத்திரம் தீனயாத பிரகாரமாக வானத்திற்குள்ளினையு
யால் அடைப்பற்றியெய்களுக்கு அற்பமென்கிறும் விளக்கது.
ஆகையால் கணிததால் வல்லவர்களைப்பற்றித் தங்குநோக்க
த்தையெவ்வுக்குத்த காலத்திலறிவிப்பார்களென்று காத்திருக்
கிறோம். இப்போ நாம்காண்கிற தாமகேதுவக்கத்தைப் பற்றிப்
பேசுகிறவர்களைவென்றும் இதற்குமுன் தாங்கள் வானத்திற்கண்டு
கெட்டிருந்தமற்பிறகுநியைவாலவென்கிணியுமே திகிண்டதென்
தும் அதிக பிரபையுள்ள தென்மருஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.
யாதாமொரு தூதிட்டிக்கண்ணுடி வழியாய்ப்பாராமற் கண்ணு
லேகாண்கிறஅளவுக்கு அந்தவாலவென்கிணியை வால்நீளம் ஏறக்கு
றையக அல்லது சல பாகைகொண்டதாயிருக்கின்றது. இப்
போ நாம்காண்கிற இந்த நட்சத்திரம்பெரும்புள்ளிப்போவா
ருந் சம்பவித்ததுண்டோவென்று கணிதசாத்திரிகள் எவராகுத

லறிவதுண்டானால் அத்தையறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோ
ம். உதயதாரகையை வாசிப்போர்க்குப் படிப்பினையாக இதற்
குமுன்வந்தபொருள் தாமகேதுக்களிற் பிரதானமானவைகளிற் சில
வற்றைவிடவெனமுத்துச் சிலகாரியத்தைச் சொல்லோம்.

முற்காலத்திலிருந்த சாத்திரிகளெழுதிவைத்த எழுத்தின்படி, ப
கற்காலத்திலிருந்தானும் கண்டொன்றுபார்க்கக்கூடிய ஒருவால்நட்
சத்திற் கிறிஸ்துநாதர் உற்பத்தியாக சக வகுத்துக்குமுன் ஆகா
யத்திற்குள்ளேயிற் பிறகு அந்த நட்சத்திரத்தானே தூகாம் வருடத்
திலுந் தோன்றியதென்பின்குறி சூரியனைப்போலப் பிரவையுள்ளதா
கியதிகம்பகுத்து நீட்சிமைபொருந்திய வால்கொண்டிருந்தது.
தூசாடம் ஆண்டிலும் வேறொருவால்நட்சத்திரங் காணப்பட்டது
அதவும மத்தியானவேளையின்போது அங்கு கண்டகூடிய அவ்வளவுதி
கம்பிரபைபொருந்தியதாயிருந்தது. தூசாடமும் ஆண்டிலும் இ
ன்னுமொருபெரிய நட்சத்திரத்தோன்றிப் பிறகு அந்த நட்சத்திர
ந்தானே தூசாடமும் ஆண்டிலும் தூசாடம் ஆண்டிலும் தூசாடம
ம ஆண்டிலும் தூசாடமும் ஆண்டிலும் கடைசியாக தூசாடமும்
ஆண்டிலும் முறையமுறையாய் மாறிமறிவந்துதோற்றிற்று, தூசா
டமும் ஆண்டிலும் ஒளையதோன்றிற்று, அதிநுடையவால் தரு
க்கருடைய உடைவாலுக்குச் சமமானவால் வையுள்ளதாயிருந்தது
தூசாடமும் ஆண்டிலும் வேறொருபெரிய நட்சத்திரங் காணப்
பட்டது. அதிநுடையவால் அடிவானத்தொடங்கி உச்சமளவுக்
கெட்டிருமையால் அதனீசம் கூகொடியே கூய இலட்சமயிலெ
ன்று கண்டிக்கப்பட்டது. தூசாடமும் ஆண்டிலும் வேறொன்று
ந்தத்தது. அதற்கு ஆறுவால்களிருந்தன. ஒவ்வொன்றும் கூய
வட்சமயிலகொண்ட நீளமாயிருந்தது. இதற்க்குத்தாப்போல
வேறொன்றும்தோன்றிற்று. அதின் வால்தீளம் சய கோடி மயில
கொண்டதாயிருந்தது.

ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் பூமியுந் சூரியனும் கிற்கும் கிடைக்கு
த்தகைய வித்தியாசப்படுகின்றது, ஒருவால் நட்சத்திரஞ் சூரி
யனுக்குத்தேயுக்கி நின்றுசென்றுதேயானால் அதிநுடையவால்
அந்த நட்சத்திரத்திற்குமுன்னே ஒருமனிதனுடைய சடைத்த தா
டியைப்போலிருந்து செலுதுறையாய் சடைத்த வால்நட்சத்
திரம் என்றபொயர்பொருத்தியதாயிருக்கின்றது. ஆனாலும் அந்
நட்சத்திரம் சூரியனுக்குமேலேயுந் அதற்கு நேரேசென்றுதே
யானால் அதிநுடைய வால்நட்சத்திரத்துக்குப்பின்னே போகிற
படியால் வால்பொருந்திய நட்சத்திரம் என்றபொயுள்ளதாயிரு
க்கின்றது, கடைசியாக வால்நட்சத்திரத்திற்கும் சூரியனுக்குமி
டையே பூமிக்குள்ளே அந்த நட்சத்திரத்தினுடையவால் அதற்குப்
பின்னாகவும் மயிரிதமாகவுமிருக்கறபடியால் மயிர்திறம்பொருந்
திய நட்சத்திரம் என்றபொயராய் அழைக்கப்பட்டுவருகின்றது, கி
றிஸ்துநாதனுடையபிறப்பிற்குப் பிறகு ஏறக்குறைய ஓர் தாமகேது
க்கள் காணப்பட்டதெனச் சொல்லியிருக்கின்றது, அதல் கூள
நட்சத்திரங்களின் மண்டலங்களைவெனவேனக் கணிததால் தீ கை
கண்டதாய்க் கணித்திருக்கிறார்கள், இவ்வகையில் உச நட்சத்திரங்
சுமூ சூரியனுக்கும் புதனுடையமண்டலத்துக்கும் இடையேசெ
ன்றது கூற புதனுடையவுந் சுக்கிரனுடையவும மண்டலத்துக்கும்
உச சுக்கிரனுடையவும பூமிவந்து மண்டலத்துக்கும் மடு சிறில
வியாமுனுடையமண்டலத்துக்குமிடையே செல்கின்றன, இந்நட்ச
த்திரங்களில் சக கிழக்கிலிருந்து மேற்கேசெல்ல சயம்மேறிவி
ருந்து கிழக்கேசெலுகின்றன.

யவ ம சதகாரமபத்துக்கு முன்னே வால் நட்சத்திரங்கள் செ
ல்லும் பாதைகளைப் பற்றிக் கேட்டியாயறிந்தவர்களொருவரென்
னும் இல்லை. பிற்பாடு சிறி ஐசாத்தியூற்றன் என்னப்பட்ட படி
ப்பாளியின் காலத்திலிருந்தவரும் அவர் உயிர்த்துணவனுமான
டாக்குத்தர் காலயென்பவா மாத்திரம் தூசாடமும் ஆண்டிலே
வந்து தோற்றின அந்தத் தாமகேதுதானே இதற்குமுன் தூசாட
மும் ஆண்டிலும், தூசாடமும் ஆண்டிலும், தூசாடமும் ஆண்டிலு
ம் மாறிமறிக்க கொஞ்சக்கொஞ்ச வித்தியாசப்பட்டதக்கையபா
கச் சூரியனைச் சுற்றிப் புடைமுற்றித் தன்வராகுத எவ்வுருவாக வந்
தபொயேயிட்டார். அப்படியே வாலிலா என்ற பிராஞ்சுக்கார
னும் தூசாடமும் ஆண்டிற் தோற்றின வால்வென்கிணியானே ஆ
றமுட்கால வருடத்துக்குப் பின்னே அதாவது, தூசாடமும் ஆ
ண்டிலே உதிக்கக்கண்டு அதற்குத் தன் பாதையே குட்குமார். அ
ப்படியே வித்தியாரகாராக இடுகொண்டபவரும் தூசாடமும்
ஆண்டிலுந் தன் வால்நட்சத்திரத்தின் மண்டலம் இவ்வளவு

கந்தத்தா.

வெல்லாநியிலுள்ள தருக்குடைய உச்சவதினம் நடத்தபொழுது அல்லாநியிலுள்ள திருவிழாவெடுத்ததற்கொண்டு இவர்களுக்குக் குறுக்கேபோனபடியால் தருக்கர் மிகவுங் கோபம் கொண்டிருந்தார்கள் அப்படிச்செய்ததால் அதுதங்கள் நயபாபிய மகம்மதவின் பேருக்கு அவசங்கையெய்தெண்ணி அவர்களை மறித்தவெயிலிருபக்கத்தினவர்களுக்குள்ளுள்ளுண்டைநடத்தபொழுது, மல்திருத்தாரைச் சார்ந்த இரணவீரர்களிடையிலவந்து அவர்களை மறித்ததுங் கோமந் போனதினால், தருக்கரிற் சுவரைப் பாடாய்ச் காப்பட்டுத் தந்தவர்கள் கலைத்து அங்கு நல்லாமல் ஒடிப்போய்விட்டார்கள்.

அமெரிக்கா.

சென்சட்டிணத்து அமெரிக்கர் மிசுபோலிசுச் சேர்ந்த சங். எ. கட்டர் ஐயர் அமெரிக்காந் தேசத்தக்குச் சவுக்கியமாப்ப் போய்ச் சேர்ந்தாரென மூன்று எண்கள் பத்திரிகையில் அறிவித்திருப்பது பாவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். ஆண்டவருடைய சூருவையினால் அவர் கசுமாய்ப்போய்ச் சேர்ந்தும் ஒருவிதக் காட்டுச் சுரம் அவரை அடுத்து அடுத்துத் தொட்டது கிடைமையால் அவர் இப்பொழுது மெத்தவும் பலவீனப்பட்டு வைத்திருக்கைய போசுனைவிடப்படியு மாத்தொரு வேலையுந் செய்யாமற் சுமார் வீடகுவெதானே இருக்கிறாரென்று அறிந்து விசைப்பட்டுமே.

(அருளு. உ. புத். உ. இலக்கம்)

THE COMET.—Our readers will have had their attention attracted by the appearance of the comet with its long lustrous tail, that now adorns the western heavens after the sun has retired. This heavenly visitor has come upon us unexpectedly, and must therefore be considered one of whose ways we know but little. The attention of astronomers will of course be directed to it with interest, and we shall learn in due time the result of their observations. It has been remarked by all whom we have heard speak on the subject, that this comet surpasses any they have ever seen, in the length and lustre of its train. The length of its train as observed by the naked eye is 35 or 40 degrees.—We shall be glad, if it may be recognised as an old acquaintance by any of the knowing ones. For the instruction of our readers we subjoin a brief notice of some of the most remarkable comets, whose appearance has been recorded by astronomers.

According to the testimony of the early writers a Comet made its appearance 43 years before the birth of Jesus Christ, which could be seen in day light with the naked eye. This Comet is again mentioned as appearing in 1106, and then resembling the sun in brightness, being of great size and having an immense tail.—In the year 1402 a Comet was seen, so brilliant, as to be discerned at noon day. In 1456 a large Comet made its appearance, which returned after regular intervals in 1531, 1607, 1682, 1755 and 1835. A Comet appeared in 1689 with a tail curved like a Turkish sabre. A large comet appeared in 1680 whose train reached from the horizon to the zenith and was estimated to be 96,000,000 of miles in length. A Comet appeared in 1744, which had at one time, 6 tails, each 6,000,000 of miles long, and another which appeared soon after had a tail of 40,000,000 of miles in length.

The appearances of Comets vary according to their positions in regard to the sun and earth. If the Comet be eastward of the sun, and move from it, the bright train precedes the body, after the fashion of a beard, and hence arises the popular name of a "bearded Comet." If the Comet be westward of the sun, and move towards it, the tail then follows the body, and it is termed a "tailed Comet;" and lastly, if the Comet and sun be diametrically opposite—that is, if the earth be between these two bodies, the tail is then behind the body, and appears around it in a misty hairy form, hence called a "hairy Comet." About 500 comets have been observed since the beginning of the Christian era. The orbits of 97 have been calculated by astronomers. Of these 24 passed between the sun and the orbit of Mercury; 33 between the orbits of Mercury and Venus; 21 between the orbits of Venus and the earth; 15 between the orbits of Ceres and Jupiter. Forty-nine of these comets move from east to west, and 45 of them from west to east.

Up to the beginning of the 17th century no correct notions had been entertained in respect to the paths of comets. There was nothing in the observations of the earlier astronomers to fix their identity, or to lead them to suspect that any one of them had ever been seen before; much less that they formed part of the Solar System, revolving about the sun in elliptical orbits. Dr. Halley the contemporary and friend of Sir Isaac Newton, first discovered that the comet of 1682, was the same that had appeared in 1607, 1531 and 1456, performing its circuit round the sun in a period varying a little from 76 years. This is therefore called *Halley's comet*. M. Biela, of Josephstadt, determined the period of the revolution of the comet of 1826 to

be about 6 years and three quarters; accordingly its return, in 1832, was looked for with much interest; and it appeared at the expected time. This comet is hence called *Biela's Comet*. Professor Encke determined the dimensions of the orbit of the comet of 1818, and its revolution round the sun to be about 3 years and 4 months. This is called *Encke's Comet*.

We would here remark to our native readers, that admitting the science of astrology to be true, it follows that all the calculations of astrologers in this country are false, from the fact that the influence of at least 97 heavenly bodies connected with the solar system are left out of their calculations. If therefore you would have the benefit of astrological science, you should demand of your astrologers that they first make themselves acquainted with the character and influence of these comets, before they present you with their calculations as the true results of astrological science.

Comets have always been considered by the ignorant and superstitious as the harbingers of war, pestilence, and famine. When Halley's Comet appeared in 1456 the Turks had extended their victorious arms into Europe, and seemed destined to overrun the country. The Romish religion held at that time almost universal sway. The people were filled with apprehension that the earth was destined to speedy destruction, and flocked in crowds to the churches and convents to confess their sins, and make offerings to the Pope. Pope Calixtus III. ordered the Ave Maria to be repeated three times a day instead of two. He ordered the church bells to be rung at noon, and added to the Ave Maria the following prayer: "Lord save us from the devil, the Turk, and the Comet." It is the general belief of the natives of this country that the appearance of the Comet now in sight, is portentous of cholera or some other approaching evil. The discoveries of science have, however, robbed them of their terrific aspect to the minds of the well-informed. Apprehensions have indeed been indulged of the possible collision between a comet and the earth, which, if it were to occur, would probably effect their mutual destruction. But the same divine hand, which first set them in motion and determined the bounds of their habitation, will hold them in their places till the end of their creation is accomplished.

"Nothing can be more sublime, or better calculated to fill the mind with profound astonishment, than to contemplate the revolution of comets, while in that part of their orbits which comes within the sphere of the telescope."

"Some seem to come up from the immeasurable depths below the ecliptic and having doubled the heaven's mighty Cape, again plunge downward with their fiery train; others appear to come down from the zenith of the universe to double round the sun, and then reascend far above all human vision. Others are dashing through the solar system in all possible directions—each pursuing the path prescribed by Him who guides and sustains them all."

"What regions these vast bodies visit when they pass beyond the limits of our view; upon what errands they come when they again revisit the central parts of our system; what is the difference between their physical constitution and that of the sun and planets; and what important ends they are destined to accomplish in the economy of the universe, are enquiries which naturally arise in the mind, but which surpass the limited powers of the human understanding at present to determine."

The Christian sees in the movements of these mysterious unknown heavenly bodies a wonderful display of the power and wisdom of his heavenly Father and admires His condescension who regards with equal care, his own, and the affairs of mighty worlds like these.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

The Criminal Sessions of the Supreme Court were closed on Friday the 24th February last, and his Lordship commenced hearing appeal cases on Saturday.

Raman Winay of the Wanny was indicted and convicted of the murder of his brother-in-law, Suppen Wally, and sentenced to suffer death on the 7th April next. The prisoner protested his innocence to the last.

The abduction case has been allowed to traverse till the next Sessions, and will in all probability be tried at Trincomalee, in consequence of the disagreement between the two Counsels in regard to a Jury.

The sessions of the Supreme Court were finally closed on the 6th inst., and Mr. Justice Carr accompanied by Mr Advocate Boileau, immediately after left Jaffna for Colombo.

The Queen's Advocate and lady Buller started from this on Friday last.

Rumor.—It is currently reported that C. P. Layard Esq. will be district Judge of Jaffna No. 1., and W. K. Burleigh Esq. of No. 2. on the introduction of the new Charter of Justice.

Deaths at Manaar with fever.—On the 8th February 1843 the infant child of Mr. John Fredric Hunter, Post Office Clerk at that place.

On the 8th February 1843 Susan, daughter of Mr. Nicholas Cornelius Theideman, Fiscal's Clerk of that place.

On the 8th February 1843 William Alfred son of William DeNies Esq. Proctor and Deputy to the Queen's Advocate of that place.

Mohammedan Processions forbidden to the Military.—His Excellency the Governor, has issued an order forbidding the Military in any part of the Island forming similar processions to that in which they were engaged in the recent fight at Colombo between them and the Moors.

Steamers at Galle.—The *India* and *Vixen* Steamers arrived at Galle on the 21st and took their departure on the 22d—the former on her way from Calcutta to Suez; the latter from Bombay to China, bearing Col. Malcolm, with her Majesty's ratification of the treaty with the celestial Emperor.—*Obs.* 27th Feb.

The Paumban Channel.—The Madras Athenaeum of the 25th of Feb. states that since the operations commenced for opening this channel in 1828, the tonnage of the coasting trade had increased from 20,000 to nearly 100,000 tons. The channel is now so deep as to admit the passage of barques of 260 tons. By a thoroughly competent judge, it is thought the coasting trade may increase to 750,000 tons per year when the channel is cut down to 10 feet at low water. For steamers this passage would be invaluable, as timber-built ones of 500 tons and iron ones of 1000 tons could navigate the channel with ease and safety, and there being such an excellent harbour on the south side of Paumban it could with great advantage be the *entrepot* for steam communication with Suez. The first class steamers might run from Suez to Paumban, where one or more iron steamers could be in readiness to run along side, receive passengers and goods, pass through the channel, and thence for their destination, saving at least 500 miles in distance and three days in time.

The Governor General desecrating the Sabbath.—The Governor General made his public entree into Delhi on the Sabbath. He was attended by a cortege of troops, native princes, elephants, &c. making a show of great magnificence. Many European ladies and gentlemen abstained from witnessing the pageant on account of its being on the Sabbath. We think this wanton desecration of the sanctity of the Sabbath on the part of his Lordship more reprehensible than even his proclamation about the idolatrous gates of Somnauth. That act was probably the fruit of a good intention misdirected, through his ignorance of the facts of the case—this can afford no justifying plea, and must be viewed—by those who admit the divine obligation of the Sabbath—as an inexcusably wanton and wicked violation of the divine command, "Remember the Sabbath day to keep it holy."

Respect for the Sabbath.—The Bombay Government have issued an order prohibiting all labour in the public offices on the Sabbath.

Anti-Idolatry Society.—A Society is about to be formed at Madras with the object of exerting an influence to disconnect the Government from all participation in the idolatrous usages of the natives.

The Somnauth Gates.—The rotten old gates are detained until the 14th Feb. when they make their public entree into Delhi. It is said they will accompany the Governor General to Agra, and remain there until further notice. We suspect his Lordship is heartily sick of his most foolish bargain.—*Delhi Gaz.* Feb. 11.

Another fracas connected with the celebration of the Mohammedan festival Mohurru.—At the celebration of the Mohurru by the Mohammedans of Bellary, they interferred to prevent a company of Hindus carrying out their idol—on the ground that it was dishonourable to the name of the prophet. The Magistrate and General of the forces endeavoured to quell the excitement, but in vain; and a party of military was called out, when the mob commenced an attack upon them. The soldiers were ordered to charge, which they did,—when several muslemen were wounded and the rest dispersed.

Death of the Maharajah of Gwalior.—His Highness the Maharajah of Gwalior died on the 7th of Feb. Bhageerut Rao the person nearest in blood to the late Maharajah has been chosen his successor.

(From the Friend of India.)

Letters from Bundelkund state, that Government have proclaimed rewards to the amount of 70,000 Rupees for the apprehension of the refractory Bundelkund chiefs.

Canal between Cairo and Suez.—It is said the Pasha of Egypt has determined on constructing a Canal between Cairo and Suez, and that the work is to be commenced forthwith.—A Canal through the desert would make Suez the great *entrepot* for every sort of merchandise, and enable merchants to ship direct for European markets by way of the Mediterranean.

The Hurkaru of Feb. mentions two instances of the infliction of the most barbarous tortures by the native officers of Police in the interior of the country. We are happy to find, that in both instances the crime has been brought home to the offenders, and that they have been subjected to the severest punishment.

The *Englishman* of the same date states, on the authority of a letter from Constantinople of the 1st of December, received at Bombay, that two Regiments of Poles, who had been sent against the Circassians, joined their standard, and that the Czar, enraged at this defection, had resolved to deal with the unfortunate Poles under his yoke with a severer hand than ever.

The *Delhi Gazette* states, that intelligence had reached Lahore, of Akbar Khan's having hoisted the green flag, and proclaimed a religious war against the infidels. He has sent to the Mohammedan princes of Central Asia, and invited them to attack the seiks of Peshawar. It is said that fifty thousand fanatics are ready to join his standard and pour down on the Punjab.

The *Nemesia* brings news from China to the last day of the year. The traffic in opium was openly conducted in the rivers, without any attempt at smuggling the drug. The conduct of some of the merchants is represented as being highly disgraceful. The cargo of not fewer than six vessels have been smuggled in or out, under favor of the night, without paying the usual dues or port charges. What right have we to charge the Chinese with a lax morality when Britains are found ready to evade the laws, and to disgrace their national character.

Abolition of Slavery throughout India.—The Supreme Government of India has promulgated the following act in relation to slavery in India—which, by the simple process of regarding every person as possessing

equal rights in law, effectually does away the relation of master and slave.

An Act, &c.

"I. It is hereby enacted and declared, that no public officer shall inflict or cause to be inflicted, or order of court, or for the enforcement of any demand of rent or revenue, sell, or cause to be sold, any person, or the compulsory labor or services of any person, on the ground that such person is in a state of slavery.

"II. And it is hereby declared and enacted that no rights arising out of an alleged property in the person and services of another as a slave shall be enforced by any civil or criminal Court or Magistrate within the Territories of the India Company.

"III. And it is hereby declared and enacted, that no person who has acquired property by his own industry or by the exercise of any calling or profession, or by inheritance, assignment, gift or bequest, shall be dispossessed of such property or prevented from taking possession thereof on the ground that such person or that the person from whom the property may have been derived was a slave.

"IV. And it is hereby enacted, that any act which would be a penalty if done to a free man, shall be equally an offence if done to any person on the pretext of his being in a condition of slavery."

The Act, though it renders the existence of slavery impossible, yet makes no violent change in the internal economy of Society. It is simple, direct, unobtrusive, and just. It disturbs no existing arrangement between master and slave, when the slave has no cause of complaint against his master; but it gives every man the privilege of claiming his liberty by an appeal to the public tribunals. By simply declaring that no rights arising out of a state of slavery shall be enforced by the Courts, it cuts the bonds which bound the slave but does not remove him from his master, and it excites no undue expectations in his bosom. It is scarcely possible to fancy any method more simple, more judicious, and more entirely unobjectionable for getting rid of this great national evil, with which India has been afflicted for twenty centuries, than that which has now been proposed.—*Friend of India.*

NOTICE.—As the last form of the Morning Star was going to Press a part of it fell into pie and had to be set up anew, which occasioned an uncommon delay of this No.

அறிவித்தல்.

ஆதலாசகம் ஆண்டுக்கு வட்டுக்கோட்டையிற் சென்ற பள்ளிக்கூடத்து உவாத்தியாராகிய மயிலவாசகம் பிள்ளை எதன் சோமசேகரம்பிள்ளை கணத்த பள்ளக்கம் முற்றும் சிறைவேறியாயிற்று. அவைகளை விட்டுக் குவாங்க விருப்பமுள்ளவர்கள் பாழிப்பாண்டிக்குக்கும் சூருமாச்சிளிச்சிலும், மதுரையிலுக்கும் சக்கைப்போந்த இவையிற்றியரிடத்திலும், சென்னைப்பட்டணத்திலுக்கும் சங்கைப்போந்த கணத்தரிடத்திலும் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளவும்.

[தந்த விவரஞ் செய்து கூ. பெச்சு கல்லது உ. அருஞ்சார்க்கு கவி. க. மலையாள எழுத்து.]

CONTENTS.—அட்டவணை.

The duty of Catechists is common to all	49	கத்தோலிக்க மதத்தின் பொதுவான கடமை	49
Missionary Enterprizes in the South Seas	50	தென்சேஷத்தாத்தவிய செஷத்த	50
Abridgement of Good's Book of Nature	51	கூட்டுடென்பவா செஷத்த நேசு	51
Abbott's Lessons on Morals	52	க. அபெட்டின் பத்திரி	52
Mr. Poor's Letter to his late Pupils No. IV.	54	பூர்வகணப்பாசகம்	54
Praise to God	ib.	பரபரக் கடைவிரா வீரபர	54
Rules for the conduct of a Christian Life	55	கதையுடையவா	55
Scriptural Proofs of the Doctrines and duties of Christianity	ib.	விலவிய வேதாசகம்	55
Pancha-Pantra-Kutai	56	பஞ்சதந்திரக் கதை	56
Coral-Panchangam	ib.	குறம்-பஞ்சாங்கம்	56
Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation	57	கசவக் குமாரக் கம்மதாபெ	57
The Comet	68	செஷத்தக்குட்கொடுக்கப்பட்டு	58
Summary of News	ib.	ம் கம். உத்தரம்	61
		காமகேது தரிசன விளக்கம்	62
		காதிப்பிரத்திபுத்தரம்	62
		புதிதச் சங்கதிகள்	62